

VIOLET Books

ราตรีด้อาพัน

ดั่งแสงตะวันฉาย

ราตรีสีอำพัน

โดย ส่องแสงตะวันฉาย

ราคา 400 บาท

สำนักพิมพ์ VIOLET Books

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย ส่องแสงตะวันฉาย © พ.ศ. 2564

ห้ามคัดลอก ออกเสียง ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์ หรือกระทำการอื่นใด โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ
ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ
นอกจากจะได้รับอนุญาต

วางจำหน่ายแล้วในรูปแบบ e-book ที่ www.se-ed.com
และสั่งซื้อ Book (ปกอ่อน) ได้ที่

พิมพ์ที่ บริษัท เอ็น วาย ฟิล์ม จำกัด

เลขที่ 3 ซอยราชพฤกษ์ 4 ถนนราชพฤกษ์ แขวงบางจาก เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ 10160

โทรศัพท์ 0-2457-2596-7 นายนัส ปิยะชโรตส ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2564

คำนำ

นวนิยายแต่ละเล่มของ “ส่องแสงตะวันฉาย” ล้วนแต่มาจากประสบการณ์ที่ได้พบเห็น ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจและจินตนาการในการผูกพันและร้อยเรียงให้เกิดเรื่องราวต่างๆ ซึ่งแม้เรื่องราวแต่ละเรื่อง ล้วนแต่เกิดในสถานที่ที่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง “ภูผาช่อนเมฆ” ที่นำเรื่องของรักสามเส้าที่รวมทั้งรักและแค้น ผสมผสานกับบรรยากาศของทิวทัศน์และไร่สวน เรื่อง “หอมกรุ่นกลิ่นกาแฟนยอตตอย” เรื่องราวของผู้หมวดจันทร์แสงที่มีกฎเหล็กว่าห้ามรักใคร่ และเมื่อต้องแฝงตัวไปเป็นเจ้าของร้านกาแฟนยอตตอยสูง และต้องมาผูกพันและใกล้ชิดกับนักข่าวหนุ่มลูกครึ่ง ก่อให้เกิดกลิ่นอายที่หอมหวานและหอมกรุ่นของรสกาแฟ หรือเรื่อง “เหล็ยมกรกฎ” กล่าวถึงการค้าพลอย ที่มีการหักหลังและการใส่ร้ายป้ายสี ทำให้ความแค้นและความเข้าใจผิดที่ร้อยเอกคอตเนอร์หรือสิงหล ต้องกลับมาสะสางและค้นหาความจริง

สำหรับผลงานเขียนลำดับที่ 4 นี้คือ เรื่อง “ราตรีสีอำพัน” ที่เกิดจากการนำเรื่องเล่าในตำนาน ณ นครเพตรา ที่สร้างปริศนาให้กับผู้ที่ได้รับรู้ โดยมีแพทย์หญิงชาวไทย “ศรित्रา” หรือหมอเตี๊ยะ กับท่านชายอะซันผู้สง่างาม ที่จะมาช่วยกันไขปริศนาข้ามภพจากอดีตนับพันปี ว่าแท้จริงแล้วพวกเขาทั้งสองคือใครกันแน่ นวนิยายเรื่องนี้จะทำให้ท่านผู้อ่านได้เข้าไปมีส่วนร่วมราวกับได้ท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ ท่ามกลางมนต์เสน่ห์ของสีอำพันอันเมื่องมลังแห่งทะเลทราย

ขอให้มีความสุขในการอ่านค่ะ

ส่องแสงตะวันฉาย

สารบัญ

1	รักแรกที่เจ็บปวด	9
2	ระหว่างความฝันกับความจริง	33
3	ท่านชายผู้สง่างาม	54
4	อุบัติเหตุ	76
5	งานเลี้ยงต้อนรับ	96
6	เพลิงไหม้	117
7	นี่คือคำประกาศิต	138
8	พรหมลิขิตหรือสวรรค์บัญชา	163
9	ทดสอบใจ พิสูจน์รัก	186
10	ฝันฟ้าจรดฝันทราย	211
11	กลับคืนสู่ถิ่นแผ่นดินของเรา	234
12	เสียงดนตรีและชาวเบดูอิน	259
13	ไซปรีศนาจากจารึกโบราณ	282

14	คิดถึงบ้าน	307
15	ตำนานพันปีที่มีอยู่จริง	331
16	ปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์	357
17	หลักฐานที่ยังคงเป็นปริศนา	382
18	เทศกาลยามต่างบ้าน	408
19	ดินแดนแห่งนี้ที่เคยฝันถึง	430
20	ผูกพันอย่างเพิ่มพูน	449
21	เพชร... นคราแห่งความฝัน	477
22	นคราแห่งความรัก	502
23	ชั่วฟ้าดินสลาย	526
	รักนี้ไม่รู้จบ	541

“

ตัวละครและเรื่องราวเหล่านี้
ล้วนเกิดจากแรงบันดาลใจ
และจินตนาการ

”

1

รักแรกที่เจ็บปวด

“เร็วๆ เข้าห้อง...” เสียงโทรศัพท์จากแบ้งขาดเป็นช่วงๆ

“แบ้งๆ...เกิดอะไรขึ้น?”

เสียงถามอย่างกังวล พกษาจับฟังเรื่องราวๆ ก่อนที่แบ้งจะตัดบททำให้เขายิ่งเป็นห่วงมากขึ้น

“มาให้เร็วๆ เลย แบตฯ ใกล้จะหมดแล้ว แกวนี่ไม่มีโทรศัพท์หยอดเหรียญด้วยละ”

ไม่นานรถแก๊งค์มาจอดตามสถานที่ที่แบ้งบอก พกษารีบเปิดประตูเดินตรงมา

เขาอุ้มซ้อนตัวหญิงสาวผู้เป็นน้องที่หมดสติขึ้นรถ ส่วนแบ้งคว้ากระเป๋าแล้ววิ่งตามมา

“แบ้งนะแบ้ง...ทำไมถึงปล่อยให้เกิดเรื่องขึ้นขนาดนี้ ไม่ห้ามปรามกันเลยนะเรานะ” เสียงเอ่ยเต็มไปด้วยอารมณ์โกรธ

“อ้าว! ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะคะ” ยังไม่ทันได้โต้เถียงกลับก็ต้องรีบความหาญ เพราะน้องสาวผงกหัวขึ้นท่าทางจะขย้อนของเก่าออกมา

“ออกมาหมดเลย” เสียงบ่น เธอใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดให้เพื่อน แล้วเจ้าตัวที่สร้างปัญหาที่หลับต่อ

“ไอ้หมอตีลมันโทร มาชวน และถ้าไม่ไปด้วย เกิดอะไรขึ้นมาจะทำยังไงล่ะ” เสียงท้ายเครื่องลงอย่างน้อยใจ

“เอาเถอะๆ จับเตีลนอนลง โกลั้จะถึงบ้านแบ่งแล้ว”

แบ่งก้าลงมา หน้ายังงอ้งอยู่

“พี่รองขอโทษนะครับ ที่โวยวายใส่แบ่งนะ” น้ำเสียงอ่อนลง แบ่งหน้าบึ้งแต่พยักหน้าตอบรับ

เสียงรถวิ่งโกลั้เข้ามา พี่แดงรอเปิดประตูแล้วช่วยพยุงหมอตีลไปที่ห้องอย่างเงียบๆ เธอเอาน้ำอุ่นเช็ดตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้หญิงสาว พกชากลับมาพร้อมน้ำซิงแก้วใหญ่

“พี่แดงครับ ผมขอร้องอวยบอกราบกับมะ (แม่) ...นะครับ เท่านั้นที่านทั้งสองก็กังวลใจและเป็นห่วงเตีลมากแล้ว ท่านถามผมอยู่บ่อยๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น”

แม่บ้านพยักหน้า ยกแขนเสื้อเช็ดน้ำตาจนแห้งแล้วยกกะละมังออกไป เมื่อกลับเข้ามาอีกครั้ง หญิงสาวพอรู้ตัวบ้างแล้ว เริ่มส่งเสียงสะอื้นครวญคราง

“พี่แดงเปิดทีวีให้ที ผมไม่อยากจะให้ป่าและมะได้ยิน”

เสียงน้องสาวร่ำให้คร่ำครวญอย่างเจ็บปวด

“คิดถึงเวลาที่คบกันมาตั้งนานบ้างไหม... คิดถึงความดีของเตี๋ย บ้างไหม ใครผิด... ใครผิด... บอกเตี๋ยมา ทำร้ายจิตใจกันได้ยังไง รู้ไหม ว่ามันเจ็บ... เจ็บ... เจ็บขนาดไหน ฮือๆ...โอ้! พระเจ้า... ท่านช่าง โหดร้ายนัก เตี๋ยผิดอะไร ทำอย่างนั้นมันฆ่ากันให้ตายทั้งเป็น ไอ้คนเลว... คบกันหัวใจเตี๋ยแล้วเสียทิ้ง”

เสียงสะอื้นถี่ๆ น้ำตารินไหลนองใบหน้าสวยแม่ดวงตาปิดอยู่ ผมยารสสวยสีน้ำตาลเข้มยุ่งเหยิง

พฤษภาัดพัน กำมือแน่น น้องสาวคนเล็กอันเป็นที่รักของทุกคน สาวน้อยที่เคยเฮฮาเคยพูดคุยกุยก์หยอกล้อ กลับเงียบลงไม่พูดจา เก็บตัว และในเวลานี้รำไห้ออย่างเจ็บปวด

“พี่แดงครับ... ค่ะนั่นนอนเป็นเพื่อนเตี๋ยด้วยนะครับ”

“ได้ค่ะ” พี่แดงนอนไม่หลับ ตามองเพดานมีแววครุ่นคิด...

ในบรรดาลูกทั้งสามคนของป่า หมอเตี๋ยรำเริง ช่างพูด ช่างเอาใจ ไม่ว่าจะไปไหนกลับมาต้องมีของติดมือมาฝากทุกคนเสมอ หมอเตี๋ยของ พี่แดง... อีกนานเท่าไรหนอความซอกซำจะหายไป...คงอีกนานสินะ

ปลายวันหนึ่ง หลังจากหมอเตี๋ย...บุตรสาวกลับเข้าบ้านได้สักพัก ใหญ่ เสียงเคาะประตูดังขึ้น

“เตี๋ยๆ มะนะจ๊ะ ทำอะไรอยู่ลูก ปากกลับมาแล้วออกมาทานขนม ด้วยกันนะลูก”

“ค่ะ...”

“หนูดูเงียบๆ ไปนะ ไม่สบายหรือว่าเครียด” ป้าทักลูกสาวที่นั่ง ร่วมวงอย่างเป็นห่วง

“ไม่เป็นอะไรค่ะ คงเครียดมั้งค่ะ...เพราะใกล้จะจบแล้ว”

“เอาเถอะอย่างกังวลมากไป ลูกสาวมะเก่งออกนะ ทานขนมอีกชิ้นมัย”

“พอแล้วค่ะ เต็มขอตัวก่อนนะค่ะ”

ลับหลังลูกสาวไปไม่นาน... พฤษาก็กลับมาถึงบ้าน

“มาพอดี นั่งลงทานขนมนะ” มะส่งซาให้พร้อมของว่าง

“ป้าเป็นอะไรครับท่าทางกังวล” เขามองดูป้า... ร่างสูงขาว หน้าตา ยังคงความหล่อเหลาแม้อายุจะเข้าห้าสิบกว่าปีแล้ว แลเห็นผมขาวแซมอยู่บ้าง ท่าทางผึ่งผาย

“น้องสาวรอนั่นซี เจียบไปมาก... เก็บตัวเจียบ ท่าทางดูเปลี่ยนไป ป้ากับมะเป็นห่วง”

“คงไม่มีอะไรหรอกครับ น้องใกล้จะจบแล้ว คงต้องเรียนหนัก” เขาก็หันหน้าจิบชาสบตากับพี่แดง แล้วถอนใจเบาๆ

“ถ้าแค่นั้น รอนก็คอยดูแลน้องด้วยนะลูก” มะเอ่ยเพราะลูกสาว คนเล็กสนิทกับพี่ชายมากไม่เหมือนมณฑิชา... ลูกสาวคนโตที่แต่งงาน และแยกครอบครัวไปแล้ว

ในห้องเจียบไปครู่หนึ่ง ตามมาด้วยเสียงถอนใจของป้า พฤษา จำได้ ป้าไม่ชอบให้ใครถอนใจอย่างหนักอก ท่านว่าจะเคยตัวและพูดเสมอว่าทุกปัญหาแก้ได้... แล้วปัญหาที่เกิดขึ้นนี้เล่า

พฤษาเปลี่ยนเรื่อง

“ลูกสาวป้าจบมาครั้งนี้ ปริญญาสองใบต่อท้ายยาวเลยนะครับ... แพทย์หญิงศิริตรา ศิริสังจธรรม อายุรแพทย์ และแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางกายภาพบำบัด”

วันรุ่งขึ้นเป็นวันหยุด... ป่านั่งเล่นหมากล้อมกับลูกชาย มีมะและพี่แดงนั่งอยู่ใกล้ๆ

“แดงเชียร์ใคร ฮี!”

“เชียร์ปาลีคะ” พี่แดงเอ่ยอย่างเอาใจ

“งั้นมะเชียร์พี่รองแล้วกันนะลูก” แม่ลูกพยักพเยิด

เสียงกตกริ่งหน้าบ้านดังขึ้น พี่แดงรีบลุกแล้วตรงไปเปิดประตู

“อ้าว! คุณพิสุทธิ์เข้ามาก่อนสิคะ หมู่นี้ไม่พบกันเลย” พี่แดงทักทายแต่สายตามองเขาอย่างผิดหวัง

พฤษภาเดินตามออกมา...

“ไม่เข้ามาก่อนหรือไง” เสียงหัวนตุกลมขึ้น ดวงตาคมโตที่จ้องมองแทบลุกเป็นไฟด้วยความแค้นใจ ไม่เหลือความรู้สึกดีๆ ให้แก่พิสุทธิ์... ชายร่างสูง ขาว หน้าตาดีดี กับแววตาที่มองพี่รองอย่างรู้ตัวดี

เขาก็มหันหน้า...

“ผมไม่เข้าไปละครับ เอาของมาคืนเดี๋ยวล่ะ”

ศรีตรา หรือหมอเตี๊ยะเปิดประตูออกมามองผู้มาเยือนด้วยสายตากร้าว ไร้มิตร และเย็นชา ไม่เหลือแม้แต่ความผูกพัน นอกจากแววตาที่เจ็บปวดยากจะจางหาย เธอจำได้จนถึงขณะนี้ว่าเมื่อครั้งแรกที่ได้ยินคำบอกเลิกจากพิสุทธิ์ มันเหมือนไปไม่ปลื้ดปลิวร่วงจากต้น เคว้งคว้างว่าง โทวงเหวง เหน็บหนาว และตามมาด้วยความเจ็บปวด

“เราไม่มีอะไรจะพูดกันอีกแล้ว ฉันไม่ต้องการของคืน เอาไปออกไปให้พ้นบ้านฉัน”

ศรีตราจับกล่องในมือพิสุทธิ์แล้วเหวี่ยงลงพื้นถนน บางอย่างที่ร่วงลงมาได้แตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ดังเช่นหัวใจที่แตกยับเยินของเธอ

“ไป...ไปออกไป” เสียงตะโกนดังพร้อมกับกรีธาที่เธอเองไม่เคยใช้กับใครมาก่อน

ประจวบกับแก๊งสี่ขาเปิดออก หญิงสาวร่างเล็กน่ารักก้าวเข้ามาดึงมือพิสุทธิ์

“พลอยบอกแล้วว่าอย่ามา...ก็ไม่เชื่อ”

ความอดทนของพฤษภาหมดลง มันมากเกินไปที่พิสุทธิ์พาหญิงอื่นมาหยามน้องสาวถึงบ้าน เขากะโจนใส่ เหวี่ยงหมัดเข้าที่ไบหน้าเต็มแรง *ผัวะ!!!* พิสุทธิ์ซล้มลงปากแตกเลือดไหลซึม แต่ยังไม่หันใจพฤษภาที่กำลังเดินเข้าหาอีก

“ว้าย! พอแล้วๆ คุณรอง” พี่แดงเข้าไปดึงตัวเขาและส่งเสียงร้องศรีตราปรายตามองอย่างสะใจ ความอาทรไม่มีหลงเหลือเลย นี่แหละคือชายที่ทิ้งความรักซึ่งเธอมอบให้หมดใจ ด้วยประโยคนี้...

“เสียใจ...พี่เสียใจ พี่ไม่คิดจะทำร้ายจิตใจแต่ใจ แต่พลอยเขาท้อง” ข้ออ้างยังเจ็บลึก สะท้อนไปมาในความคิดของเธอ

ป่ากับมะม่วงออกมาดู ที่เห็นคือพิสุทธิ์ปากแตกล้มลงไปที่พื้นถนน ไบหน้าตรงามของลูกสาวเปรอะไปด้วยน้ำตาที่ไหลลงมาเรื่อยๆ ฟันกัดริมฝีปากจนเป็นรอยช้ำ

ทั้งคู่เข้ามาประคองลูกสาว ทั้งป่าและมะจิงเข้าใจแล้วว่า...
“นี่คือสาเหตุที่เต็ลดูแปลกไป”

“กลับไปซะและอย่ามาให้เห็นอีก” ป่าเอ่ยเสียงเรียบ ไบหน้าป่ามองหน้าพิสุทธิ์ด้วยความโกรธ หากมีปืนในมือป่าคงยิงแน่ แดงมอง

หน้าป่าแล้วใจหาย ไม่มีใครหันมามองผู้มาเยือนอีก แดงปิดประตูบ้าน แล้วรถเก๋งก็วิ่งจากไป

ป่าประคองลูกสาวนั่งลง มะใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นเช็ดหน้าให้ลูกสาว อย่างอ่อนโยน

“เอาเถอะเลิกเสียน้ำตาให้คนแบบนี้ได้แล้ว ลูกสาวป่าไม่ใช่ไม่ดี ทั้งสวย ฉลาด และเป็นคนดี ต่อให้ค้นหาจนทั่วไช้ว่าจะพบเจอได้ง่ายๆ” ป่าเว้นจังหวะ เสียงหายใจแรงด้วยโทสะเริ่มเบาลง

“แต่ลจ๊ะ...เล่าให้พวกเราฟังซิว่าเรื่องมันเป็นอย่างไร”

ใบหน้าที่ยังคงหลงเหลือคราบน้ำตาทยอยขึ้นสบตามะ แล้วเรื่องราว ต่างๆ ก็จบลงที่ความรักบทสุดท้ายของเธอ

ในห้องเงียบไปครู่ใหญ่ ความเจ็บช้ำที่เห็นลูกเป็นเช่นนี้ มันเจ็บ นึก รวมกับความเจ็บในห้องยิ่งเพิ่มความหดหู่ใจแก่ทุกคน

ศรित्रาแม่ฟังคำปลอบใจแต่ก็ยังส่ายหน้า...อีกกี่วันที่หัวใจดวงนี้ จะรู้สึกดีขึ้น

มะมองบุตรสาวแล้วใจแป้ว...ลูกสาวที่เคยสดใส หัวเราะร่าเริง แต่บัดนี้เปลี่ยนไป ความรักที่ผิดหวังทำลายจิตวิญญาณของเธอให้มลาย ลง...

“ไอ้! อัลเลาะห์ โปรดเมตตา”

เสียงซิมอันไพเราะแต่เศร้าหนัก ดังแว่วมาจากห้องหอนอนเตี้ย...ขวด เหล้ารีเจนซี่แอบไว้ข้างโต๊ะทำงาน พร่องไปไม่น้อย มันอาบรดหัวใจที่ แตกยับได้เพียงครั้งคราว...

แล้วคืนหนึ่งก็เกิดเรื่องจนได้...

เสียงเคาะประตูห้องศรีตราดังขึ้นตอนเกือบห้าทุ่มแล้ว เธอไม่คิดว่าจะมีใครมาเคาะเรียก

“ใครคะ”

“พี่รองเอง เปิดประตูหน่อยซีเตีล” พกษาเดินเบียดเข้ามาในห้องน้องสาว เขาเห็นแก้วมีน้ำสีอำพันเหลืออยู่ครึ่งแก้ว กลิ่นเหล้าหึ่งไปทั้งห้อง บนโต๊ะทำงานมีเหล้ารีเจนซึ่งกลมเกลี้ยงหมดขวด

พกษาค้าวทั้งขวดและแก้วเดินตรงไปที่อ่างล้างหน้า

“พี่รองเอาของเตีลมานะ เอาคืนมา”

แต่เข้าไปแล้ว พี่ชายเทเหล้าทุกหยดลงในอ่างนั้น เธอคว้ามือเขาสะบัดจนเธอล้มลง

“ใจร้ายๆ ทุกคนใจร้ายกับเตีล” เสียงคร่ำครวญทำให้มะกับป่าตื่นขึ้น

พกษาโกรธน้องสาวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขากะชากเธอขึ้นมา พันขบกันเป็นล้นหนูน เสียงเข้มตะคอกใส่

“แกมันบ้าไปแล้ว เรียนมาก็สูง กับผู้ชายซั่วๆ คนเดียว แกอยากตายนักหรือไง ไปเลย ไปตายให้ไกลๆ บ้าน เห็นมะไหม ฉันต้องประคองมะเข้านอนด้วยน้ำตานองหน้าทุกคืน กับป่า...ฉันก็ไม่เคยเห็นน้ำตาเขามาก่อนเลย แต่เขาต้องมาร้องให้เพียงแค่ว่าคิดถึงใจของแก ก็ครั้งแล้วที่แกทำร้ายตัวเองและทุกคนที่รักแก ไป...ไปตายซะ...โง่ๆ”

หน้าพกษาแดงกำด้วยความโมโหอย่างสุดขีดจนระเบิดเหมือนภูเขาไฟ น้ำตากลูกผู้ชายไหลร่วง ‘หยิกเล็บยิ่งเจ็บเนื้อ’ มะเข้าไปกอดลูกสาวแล้วร้องไห้ ป่ายื่นหนึ่งน้ำตาไหลเงียบๆ

ดูเหมือนความอดทนที่ขาดสะบั้นลงของพี่ชาย จะกระซากสติ
หญิงสาวกลับคืนมา เธอหันมองทุกคนด้วยน้ำตาหยาดริน ก้มลงกราบ
ที่ตักมะ

“มะเจ้า...ยกโทษให้เตีลนะ” เสียงบอกถึงความสำนึกผิดที่สร้าง
ปัญหาไว้มากมาย มะพยักหน้ากอดลูกสาวไว้แน่น เธอผละไปกอดป่า
สองพ่อลูกกอดกันแล้วร้องไห้

“ป่า...หนูผิดไปแล้ว ตั้งแต่นี้ไปเตีลจะทำตัวใหม่ จะก้าวต่อไปให้
ทุกคนภูมิใจ”

เสียงสะอื้นทำให้คำพูดขาดเป็นช่วงๆ ปากอดลูกสาวแล้วโยกตัว
ไปมาซ้าๆ เหมือนเช่นครั้งที่ศรีตราร้องไห้ยามเป็นเด็ก ป้าพยักหน้า
ดวงตาเขาแดงซ้า...มันเจ็บปวดที่เห็นลูกสาวเป็นเช่นนี้

เตีลกอดพี่รอง...เขาอ้าแขนโอบกอดน้อง

“พี่รองๆ” เสียงหายไป สลับกับเสียงสะอื้นให้ “อย่าโกรธเตีล
นะคะพี่รอง เตีลรู้ว่าทำให้ทุกคนเสียใจ”

พฤษชาถอนหายใจ เสียงอบอื้นเอ๋ยขึ้น

“พี่ชายคนนี้ไม่เคยแม้แต่หน้าที่เดียวที่จะไม่หวังไม่หวัง และยังรัก
น้องสาวของพี่เสมอ ลูกขึ้นก้าวออกจากมุมมืด และเราจะเดินต่อไปด้วย
กัน”

ทั้งสี่คนกอดกันร้องไห้กับความซอกซ้าเป็นครั้งสุดท้าย พอกันที่
ความเจ็บปวดที่ทุกคนต้องแบกหามความทุกข์ใจ พอกันที่กับความรัก
ที่ผิดพลาด...โอ้! พระเจ้า...ท่านอย่าทรงโหดร้ายกับเรานักเลย

...นั่นคือเรื่องราวหนึ่งปีที่ผ่านมา...

สาวน้อยร่างระหงผิวละเอียดยาว ไบหน้าเรียว ดวงตาคมโต เดินถือกาแพร์อันมาั่งลงในสวนยามเช้า ลานหญ้ากว้างเขียวชอุ่ม รอบรั้วบ้านปลูกไทรเกาหลีใบเล็กสีเขียวเข้ม ปิบต้นสูงเหนือเก้าอี้สนามออกดอกขาวพราวส่งกลิ่นหอมอบอวล ลมเหนือล่องมาให้ชื่นใจ เหมือนบอกถึงฤดูหนาวที่กำลังเข้ามาเยือน

“ไงเต้...ตื่นแต่เช้ามานั่งรับความสดชื่นหรือจ๊ะ”

“เข้าๆ อากาศดีค่ะ พี่รองไปไหนแต่เช้าคะ”

“มีคลาสสอนช่วงเช้ากับประชุมบ่ายโมงจ๊ะ” เขาเอามือลูบผมน้องสาวคนเล็กอย่างเอ็นดู

วันนี้ศรित्रาหน้าตาแจ่มใส เธอแต่งหน้าบางๆ ดวงตากลมโต มีแววของความสุขที่เขาค้นตา มันกลับมาพร้อมรอยยิ้ม ผมม้าสไลด์ปรกหน้าผาก ถูกเก็บขึ้นติดก๊ีบไว้

“วันนี้พี่รองกลับเร็วหน่อยนะคะ เราจะทำสั๊กกัน มะชวนครอบครัวพี่มณมาด้วย”

“ได้เลย”

งานของหมอเต้ยุ่งทั้งวัน คนใช้ค่อนข้างมาก กว่าจะเตรียมตัวกลับได้ก็เกือบสี่โมงเย็นแล้ว

ทุกคนอยู่กันพร้อมหน้า พี่มณที่ซาพาหลานๆ มาด้วย สู้ก็ฝีมือพี่แดงหมดเกลี้ยง ตามด้วยซาร์อันและเค้กชิ้นเล็ก ชุดกาน้ำชาทองเหลืองที่มะซื้อมาจากอินเดียดูสวยงามและลวดลายวิจิตรบอกถึงราคา แต่ก็ใช้คุ้มเพราะศรित्रาเห็นมะใช้มาตั้งแต่เธอยังเด็ก พี่แดงขยันคอยเซ็ดจนเป็นเงาสวยก่อนเก็บทุกครั้ง ทุกคนอิมจนแทบพุ่งปลิ้นพร้อมกับสีหน้าสดใสของคนในครอบครัว...

“พี่มณเฑาะมหาแต่ไม่เคยเจอเลย พี่ได้ข่าวจากมะกับรองว่า เต้ลกำลังเริ่มชีวิตใหม่...กำลังก้าวต่อไป พี่ดีใจนะ”

ศรีตราทอดพี่สาวไว้ แหวดตาแจ่มใส

“คนอย่างน้องสาวพี่นะ ลงไปมหาในน้ำก็เชื่อว่าหาได้ง่ายๆ นะ นึกถึงครอบครัวเราและภูมิใจในคุณค่าของตัวเองนะเต้ล”

พี่มณพาทหลานๆ กลับไปแล้ว ส่วนพี่เขยมาได้เพราะช่วงนี้งานค่อนข้างยุ่งจึงไม่ค่อยว่าง

“ป้า...ผมพาน้องไปขับรถเล่นสักครู่ นะครับ”

“เอาสิลูก อย่ากลับมืดนักษะ”

“ครับผม”

พฤษภาพาศรีตรานั่งรถมาเรื่อยๆ มาหยุดที่ซานเมือง...อีกมุมหนึ่งของกรุงเทพฯ เวียงน้ำกว้าง ชาวനากำลังเตรียมจะลงน้าขาว บางผืนนาที่ลงไว้แล้วเริ่มเขียวขจีจุดผืนพรหม ลำแสงอัสดงเลื่อนรางแต้มแต้งสีอ่อนแก่ในยามใกล้ค่ำ ลำแสงสลัวแทรกตัวอยู่ในม่านเมฆ หมุ่นกกาพากันกลับรวงรัง

“พี่รองดีใจที่เต้ลรู้สึกดีขึ้น คงอีกระยะหนึ่งที่ต้องอดทนให้มันผ่านไปให้ได้ เต้ลจำโนมนภาได้ไหมจ๊ะ”

“ได้ค่ะ”

“พี่รองอาจใช้คำว่ารักแรกของพี่ก็ได้ แล้ววันหนึ่ง...เธอเดินเข้ามาลาพี่รองไปอเมริกา ไม่ยอมมติดต่อกลับมาอีกเลย เพราะเหตุนี้พี่ถึงเข้าใจเต้ลดี แต่พี่รักตัวเองและครอบครัวเรามากกว่าที่จะต้องมาจมอยู่กับความเสียดใจ เวลากับการเรียนที่ยุ่ง สุดท้ายบาดแผลก็หายไป มีคนอีกมากมายที่มีปัญหาคล้ายเรา แต่อย่างหนึ่งที่รู้คือหากสิ่งนั้นมีใช่ของ

ของเรา มันก็ไม่ใช่ของเรา แต่ถ้าสิ่งนั้นคือของของเรา ต่อให้ไกลสุดหล้า เราก็อาจพบบพบ”

ศรีตราชบลงที่ป่าพี่ชาย เธอเงยหน้ามองเขาด้วยสายตารักใคร่

“เต็ลไซคตินะคะ แต่ละคนในครอบครัวให้โอกาส ให้กำลังใจ เต็ลเสมอมา”

พฤษภาประคองใบหน้ายาวเรียว ดวงตากลมโต สดใส “เรามีกัน และกันเสมอไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

สาวน้อยยกแขนขึ้นกอดพี่ชาย

ไม่ว่าใครจะเอียงไปทางซ้ายหรือขวา ตามจังหวะ และปัญหาชีวิต ที่เกิดต่างกรรมต่างวาระ แต่ที่แน่นอนที่สุด ทุกคนห่วงหาอาทร มีความรักความเข้าใจให้กันเสมอมา

พฤษภาพาศรีตรากลับบ้าน...เกือบสองทุ่มแล้ว มะกับป้ากำลัง ดื่มชาอยู่

“แดงจ๊ะ ขอซาอีกสองทีนะ”

“ได้แล้วค่ะ...ทานอินทผลัมด้วยนะคะ ใหม่ๆ เลย พี่สาวมะ เพิ่งส่งมาให้ค่ะ”

แม้มะจะมีครอบครัวอยู่ที่เมืองไทย เธอก็ไม่เคยขาดการติดต่อกับพี่น้องทางมาเลเซียเลย และยังสอนลูกๆ ให้เรียนภาษาบาฮาซา-มาลายู จนทุกคนพูดได้

ศรีตรานั่งจิบชาช้าๆ แล้วหันไปทางป่า

“เดือนหน้าต้นเดือน เต็ลได้หยุดห้าวัน เราไปเที่ยวรับลมหนาว กันที่เชียงใหม่และขึ้นไปดูดอกไม้งามที่ดอยอ่างขางมั๊ยคะ” เธอมองหน้ามะและพี่รอง เหมือนขอเสียงสนับสนุน

“เยี่ยมเลย พี่รองจะแลกรวิชาสอนกับอาจารย์ไกรศักดิ์ดู ไม่น่าจะมีปัญหา... มะว่าไงครับ”

“ได้จ้ะ” มะตอบพร้อมรอยยิ้มสวย มะเป็นคนง่าย ๆ ไม่เคยจะขัดคอใครหรือขัดใจใคร ดูแลเอาใจใส่ครอบครัวอย่างมีความสุข และนี่เป็นเหตุผลสำคัญที่ในที่สุดแล้วกิ่งจึงยอมรับมะซึ่งเป็นมุสลิมเข้ามาเป็นสะใภ้

“เตีลชวนแบ่งไปด้วยนะคะ พี่ชายแบ่งเขาเป็นหัวหน้าอยู่ที่โครงการหลวงอ่างขาง เขาจองที่พักให้เราแล้ว อีกอย่างอากาศกำลังหนาว ดอกไม้สวย คนยังไม่เยอะ เราเลี่ยงวันที่ห้าธันวา...วันพ่อ เพราะช่วงเทศกาลคนเยอะ และถ้าป่าไม่ว่าอะไร หนูจะชวนพี่หมอปอล์กดีกับพี่ศิริภรณ์ไปด้วยคะ”

“พี่หม่อ...หลานลุงหม่อมนะหรือ”

“คะ เขาเคยมาแวะมาตีวิชาให้เตีลตอนที่เรียนศิริราชหลายครั้ง ป่าจำได้มั๊ยคะ”

“จำได้แล้ว ดีทีเดียวนะ มะว่ามั๊ย เราไปหลายๆ คนสนุกดี”

“ทางพี่พีระ...พี่ชายแบ่งจะจองรถตู้ให้เราด้วยคะ พอถึงเชียงใหม่เราก็เที่ยวในเมืองและแวะค้างที่โรงแรมหนึ่งคืน รุ่งเช้าค่อยขึ้นอ่างขางนะคะ” หมอเตีลสรุปย่อๆ ให้ทุกคนฟัง

“บินไปเช้าวันที่หนึ่ง และกลับมาวันที่สี่ สวนทางกับนักท่องเที่ยวพอดีคะ ไม่ต้องไปแย่งกันกินแย่งกันเที่ยวในช่วงเทศกาลหรือวันหยุดยาว”

“แล้วลูกชวนพี่มณด้วยหรือเปล่าจ้ะ”

“ชวนแล้วคะ แต่พี่มณบอกว่าช่วงนี้ไปเที่ยวก็ไม่สนุก แถมเหนื่อยอีกหลายเท่า เพราะหนูเล็กยังเด็กเกินไป พี่มณเลยขอตัวนะคะ”

“มะเห็นด้วย ถ้าลูกยังเล็กเกินไป กลับมาเหนื่อยทั้งคู่ แถมดีไม่ดีเป็นหวัดงอแองก์เพราะอากาศหนาวด้วย คงรอให้โตอีกสักหน่อย”

พฤชาคอนเฟิร์มพวกที่จะไปและจองตั๋วเครื่องบินเรียบร้อย โปรแกรมทัวร์หนาวเมืองเหนือยังไม่ถึง แต่เย็นวันนี้.. ก็ถึงประเพณีลอยกระทงก่อนแล้ว...

ในวันหยุดของศรีศรिता เธอขลุกอยู่กับพี่แดง เย็บกระทงใบตอง วัตถุประสงค์มืออยู่ในสวนหลังบ้าน พี่แดงฝีมือดี ทำออกมาสวยงาม หญิงสาวเหมือนลูกเปิดหัดเดิน ทำเสียไปหลายอัน แต่สุดท้ายกระทงที่ตั้งใจทำให้ป่าและมะ ก็ออกมาสวยสมใจ เธอใช้ดอกมะลิที่กำลังบาน ส่งกลิ่นหอมร่วมกับดอกไม้อื่นๆ ที่ปลูกไว้รอบบ้านมาบรรจงตกแต่ง

มีดแล้ว...ทุกคนช่วยกันจุดเทียนถ้วยเล็ก ตั้งบนกำแพงบ้านรอบรั้ว มองดูสวยงาม แสงเทียนไหววิบวับ แข่งกับเดือนเพ็ญเด่นงาม ทอแสงสุกสกาวบนผืนฟ้า

หลายครอบครัวในหมู่บ้าน ชวนกันไปลอยกระทงที่ทะเลสาบ ธรรมชาติหมู่บ้านตั้งต้นที่เครื่องดื่มต้อนรับลูกบ้าน และเปิดเพลงลอยกระทง ทำให้บรรยากาศครื้นเครง สายลมเย็นพัดโบกโชย ยิ่งเพิ่มบรรยากาศให้น่ารื่นรมย์นัก

และแล้วกำหนดขึ้นเหนือรับลมหนาวก็มาถึง เครื่องบินลงจอดที่ สนามบินเชียงใหม่ พี่พีระนั่งมากับรถตุ้มมารับคณะหมอเต็ลและน้องสาว

“สวัสดีครับทุกคน ผมเข้ามาประชุม เลยถือโอกาสมาต้อนรับด้วยครับ” พี่พีระร่างสูงโปร่ง ผิวคล้ำเพราะแดด เป็นคนยิ้มง่าย หน้าตาสะอาด กิริยาสุภาพ

“ขอบคุณมากครับคุณพี่ระ พวกเราขอบคุณมากทีเดียว”

“อย่ากล่าวอย่างนั้นสิครับป้า เพราะแบ่งก็เป็นเพื่อนสนิทกับหมอเต็ล สมัยเรียนได้ข่าวเรื่อยๆ ว่าไปรบกวนพักอยู่กับป้าและมะ”

ป้ายกแขนขึ้นโอบแบ่งเข้าหาตัว

“แบ่งก็เหมือนกับลูกสาวอีกคน เพราะไปมาหาสู่ดูแลกันดีกับหมอเต็ล”

หลังจากได้สนทนากันครู่หนึ่ง เจ้าถิ่นจึงพาทั้งคณะไปเช็คอินที่โรงแรม แล้วขอตัวกลับ

“พรุ่งนี้พบกันที่อ่างข้างครับผม”

พนักงานขับรถมารับไปสักการะวัดหลวงประจำจังหวัดเชียงใหม่... วัดเจดีย์หลวงและวัดพระสิงห์... แต่ละวัดล้วนเต็มไปด้วยความสงบและสวยงาม ภายในวัดเงียบ สะอาด รูปทรงของอุโบสถและภาพเขียนเรื่องราวในสมัยพุทธกาลลงตามแบบศิลปะล้านนา

ทุกคนเข้าชมความงามในวัด มะซึ่งเป็นอิสลามรออยู่ในรถ

แบ่งให้พี่พี่ระจองร้านอาหารหลังมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ร้านนี้มีชื่อเสียงในหมู่นักท่องเที่ยว อากาศดูหนาวบวกกับร้านซึ่งจัดแต่งด้วยดอกไม้บานาพันธุ์ มีทั้งลิลลี่ กล้วยไม้ และทิวลิป การจัดแต่งสวนที่สวยงามและโต๊ะที่นั่งอยู่ติดอ่างเก็บน้ำ สัมผัสได้กับสายลมหนาวที่พัดมาเอื่อยๆ รวมถึงเสียงระลือระลือซึ่งเป็นเครื่องดนตรีพื้นเมืองบรรเลงเบาๆ สร้างอารมณ์สุขใจให้แก่ลูกค้าได้เพลิดเพลิน

หลังจากกลับเข้าโรงแรม คู่ป้าขอตัวเก็บแรงไว้พรุ่งนี้ แต่หนุ่มสาวยังอยากเดินต่อที่ไนต์บาซาร์และถนนคนเดิน

ทั้งหมดออกเดินทางของพื้นเมือง มีทั้งงานไม้ เครื่องประดับ และเฟอร์นิเจอร์ชิ้นเล็ก จนถึงเก้าอี้ชุดรับแขกทำด้วยไม้สักทอง เลื้อยพื้นเมือง ผ้าทอและเครื่องจักสาน

วันรุ่งขึ้นการเดินทางเป็นไปแบบไม่เร่งรีบ มีการแวะหยุดรายทาง ทั้งกินข้าว ถ่ายรูป และซื้อสตอร์วเบอรี่รีพลีใหญ่ของโครงการหลวงที่นำมาตากขายที่ต้นทาง กว่าจะขึ้นไปถึงอ่างขางก็ล้นมือแล้ว

ทั้งกลุ่มเช็กอินแล้วอาบน้ำเลยเพราะถ้าค้ำกว่านี้อากาศจะหนาวมาก เรือนพักที่แยกอยู่ไม่ห่างกันเป็นเรือนไม้สะอาด ตกแต่งน่ารัก ภายในห้องมีอุปกรณ์ครบครันพร้อมฮีตเตอร์และผ้าห่มหนานุ่ม

บนยอดดอยอ่างขางจะหนาวมากในช่วงปลายปีจนถึงมีนาคม อุณหภูมิประมาณ 2-3 องศาเซลเซียส ต่ำสุดประมาณ -3 องศาเซลเซียส... ในกลางคืนและช่วงเช้า

พี่พีระเดินตรงมาที่กลุ่มซึ่งรออยู่ที่ลิโอบบี้ ปากับมะมอดูลูกสาวคนเล็ก... ใบหน้าสวยดุสดใส ส่วนลูกชายคนรองทำหน้าที่ดูแลทุกคนอย่างดี

“พี่ชายของเติลนาร์รักอย่างนี้แหละเนอะแบ่งเนอะ”

“มาอ่อนพี่จะขออะไรจ๊ะเด็กน้อย” พกษาใบหน้าหล่อเข้ม สูงโปร่ง ท่าทางผึ่งผาย ผมสีดำขลับเป็นลอนอ่อนๆ เอ่ยขึ้น

เขาใช้นิ้วจิ้มที่กลางหน้าผากเบาๆ เธอเอนซบไหล่พี่ชาย

“ไม่ขออะไรค่ะ ขอเป็นน้องที่ดีของพี่รองตลอดไป” สายตาสองพี่น้องประสานกัน พี่ชายยิ้มกับความสุขที่กลับคืนมา

อาหารเย็นแบบบุฟเฟต์ที่โครงการจัดไว้ให้อยู่อีกโซนหนึ่ง อาหารอร่อยมีทั้งอาหารพื้นเมืองและทั่วไป เช่น แกงฮังเล แกงฮังเล บาร์บีคิว

หมู ไก่ สลัดผักสด และผลไม้รวมหั่นใส่ถาดเรียงเป็นแถว ให้แขกที่เข้าพักตัดได้ตามต้องการ

อากาศเย็นกำลังสบายจริงๆ

“ไว้พรุ่งนี้ผมจะมารับแต่เช้าสักตีห้านะครับ เราจะได้ไปเห็นพระอาทิตย์ขึ้นจากเทือกเขาและทะเลหมอก สวยมากครับ เสร็จแล้วกลับมากินข้าว หลังอาหารเช้าผมจะพาเข้าไปชมพันธุ์ไม้เมืองหนาว รับรองถูกใจจนไม่อยากจะกลับกรุงเทพฯ เลยครับ” มัคคุเทศก์จำเป็นบรรยายได้อย่างดีเยี่ยม

หมอเติลหันมายิ้มกับแบ็ง

“ขอบใจนะแบ็ง ที่ให้พี่พี่ระช่วยจัดการทุกอย่างให้อย่างดี”

“ไม่เป็นไร ขอข้าวมะกิ้นหลายมือแล้ว บุญคุณต้องตอบแทน” เสียงตอบของแบ็งทำให้ปากับมะยืมอย่างเอ็นดู

พี่หมอพลักดีชวนคณะเดินดูสินค้าที่วางขายกับพื้น เป็นการย่อยอาหาร

“เดินเหนื่อยครับ ทานกันจนจุกละเลย”

สินค้าที่วางขายบนแผ่นพลาสติกที่วางปูไว้ คนขายมีทั้งสาว ๆ ชาวเมืองซึ่งเดี๋ยวนี้ไม่ได้ใส่ชุดชาวเขาแล้วแต่แต่งตัวไม่แพ้สาวชาวกรุงเลย ถ้าจะหาชุดชุดประจำเผ่าได้ก็จากพวกแม่เผ่าที่ใส่นางขายของที่ระลึกอยู่

ยามค่ำคืนเช่นนี้ จะมีสินค้าวางขายเฉพาะพื้นที่รอบๆ ห้องอาหาร คนที่ซ้อปเก่งคงไม่มีใครกินหมอเติลและพี่คิวภรณ์

หมอเติลเลือกซื้อหมวกไหมพรมหลายใบ มีทั้งสีเรียบๆ มีลายขวางสองแถบ กับแบบสีสดใสมีเปียถักและห้อยเป็นลูกตุ้มกลมขนาดลูกปิงปองระลงมาข้างแก้ม ดูน่ารัก กับผ้าพันคอหลากสี

นักซื้อทั้งสองเลือกซื้อของได้มากกว่าคนอื่น

“เอาไปฝากลูกน้องกับเพื่อนๆ นะคะมะ” บุตรสาวพูดเป็นเชิงขอ
อนุญาต ทั้งที่ตัวเองเป็นคนจ่ายเงิน ป้ายินโอบมอมมองดูลูกสาวและลูกชาย
ที่ช่วยน้องเลือกของอยู่อย่างชื่นใจ

ทุกครั้งที่ได้ไปเที่ยวห่มอเต็ลจะซื้อของฝากเสมอ

“เราซื้อของเก่งนะเต็ล” พี่ชายแห่ย์ เธอยิ้มหวานให้ทั้งปากและ
ดวงตาสวย

“ช่วยชาวบ้านซื้อ...ไปเที่ยวไทย ไทย เงินทองไม่ไปไหน แถมเป็นการ
กระจายรายได้ให้ชุมชนด้วยคะ” น้องสาวอธิบาย

“ครับคุณหนู” พกษาแห่ย์

‘เวลาเท่านั้นที่จะเยียวยาหัวใจดวงน้อยๆ ดวงนี้’ เขาคิดขณะที่ส่ง
ยิ้มให้เต็ลที่รำเรียงพยักพเยิดอย่างสนุกสนาน

มะชวณป่าคุด...รอพวกที่เลือกซื้อของอยู่

“ป่าคุดเต็ลสิ ไปไหนมาไหนไม่เคยกลับบ้านมือเปล่า ซื้อสารพัด
อย่างให้คนนั้นคนนี่ แต่กับตัวเองจะใช้จ่ายกับของที่ชอบจริงๆ เท่านั้น”

ลูกสาวคนสุดท้ายของป่าจะใช้จ่ายกับสิ่งที่ตัวเองชอบและสนใจ
เท่านั้น เช่น หนังสือ กล้องรุ่นใหม่ แต่ลูกสาวคนโต-มณฑิชาจะใช้เงิน
หมดไปกับการบำรุงรักษาความงามของเธอและเครื่องใช้ในครัวเรือน
ส่วนลูกชายคนรอง-พกษา ก็มีน้องนุชสุดท้องเป็นแผนกจัดซื้อเสื้อผ้า
ให้ เพราะทั้งสองคนมีอายุไล่ๆ กัน คนโตจึงได้ของถูกใจนัก

การซื้อปิ้งของแบกะดินที่อ้างข้างจบลงด้วยการหอบข้าวของคน
ละหลายๆ ถุงกลับที่พัก

เมื่อถึงเวลาตีห้าของวันใหม่ตามกำหนดนัดหมายของพี่พีระ
ทุกคนนั่งห่มกันอย่างเต็มที่เพราะกลัวอากาศหนาว

“เราจะเดินไปนะครับ ไหวไหม ไม่ไกลนักก็จะถึงจุดชมวิวครับ
ผม”

“เดี๋ยวจะไปเดินแบบหรือไงนี่ แต่งชะเลิศเชียว” พกษาแขวนน้องสาว
เธอใส่กางเกงยีนส์หนาขาเดฟ รองเท้าหุ้มข้อสีดำดูเรียบเก๋ เลื้อ
คอเต่าสีชมพูอ่อนพับลงมา สวมทับเสื้อหนังอีกตัว ผ้าพันคอสีชมพูหวาน
ลายขาว หมวกไหมพรมสีแจ่ม สะพายกล้องตัวโปรด

“คนมันสวยช่วยไม่ได้...ที่ใส่อยู่ที่ใส่มาหลายงานแล้วนะพี่รอง...
อ้อ”

ศรีตราหัวเราะเสียงใส มะกับป่าเดินโอบกันยิ้มอย่างมีความสุข
นานมากแล้วที่ไม่ได้ยินเสียงหัวเราะสดใสอย่างนี้

“หอมเต๋ลใส่อะไรก็สวยนะคะ” พี่ติวภรณ์หันมาพยักหน้ากับสามี

“พี่ติวภรณ์เองรูปร่างพอดี ผิวสองสีเนียนสวย ใบหน้าชวนมอง
แถมยิ้มเก่งอีกต่างหาก ช่างเหมาะๆกับพี่หอมดีจังคะ”

“ดีๆ ต่างฝ่ายต่างแจกลูกยกกัน...ฮะฮ่า” เสียงหัวเราะป่าดูครื้นเครง
ตั้งแต่เช้ามีด

ทั้งกลุ่มเดินตามผู้นำมาถึงจุดชมวิว มีคนมาตั้งเต็นท์นอนบริเวณ
นี้ด้วยไม่มากนัก แต่ถ้าเป็นช่วงเทศกาล เต็นท์นอนจะเต็มไปด้วยคน
ได้ว่าเต็นท์ชนเต็นท์เลยทีเดียว หากสี่เต็นท์คล้ายกันมีสิทธิ์เข้าผิดแน่ๆ
ศรีตราคิดอย่างซำๆ

พี่พี่ระพาไปปูเสื่อนั่งตรงจุดที่เหมาะสมที่สุด

“...ก็เจ้าถิ่นนี่นา เขารู้อยู่แล้ว มานั่งเองก็บ่อย พาแขกทุกระดับ
มานั่งก็บ่อย” แป้งเอ๋ย พลงเทกแกแฟจากกระติกใบใหญ่แจก

กลิ่นหอมของกาแฟยามเช้าบนยอดเขาสูง สายหมอกเป็นเหมือน
เยื่อไหมปกคลุมอยู่ทั่วท้องฟ้าสลัว เสียงดนตรีแห่งขุนเขาบรรเลงเพลง
ไพเราะหวีดหวิวมาตามสายลมหนาว

“โอ้...สุดยอด!” เสียงครีตราบกับแบ้งพูดขึ้นพร้อมกัน ทุกคนยิ้ม

ไม่นานตะวันดวงโตก็ค่อยๆ คืบคลานขึ้นจากเหลี่ยมเขาช้าๆ
หญิงสาวกดชัตเตอร์รัวๆ เก็บภาพสวยไว้หลายรูป จากนั้นก็นั่งดื่มกาแฟ
ชมความงามของธรรมชาติ อากาศที่สดชื่น จนถึงหกโมงครึ่ง

พี่พระพาขบวนกลับมากินอาหารเช้า

“ผมจะกลับมารับสักเจ็ดโมงครึ่งนะครับ จะพาไปชมโครงการ
หลวงกัน”

มักคุเทศก์ก็กลับมารับตามเวลานัดและเดินคู่ไปกับแบ้ง ทั้งคณะ
ออกชมความสวยงามของดอกไม้เมืองหนาวที่กำลังแข่งความสวยงาม
อยู่ทั่วโครงการฯ

ครีตรามองดูสองพี่น้องที่เดินเคียงกันไปพลางนึก พี่พระอายุเกือบ
สี่สิบ เขาเป็นลูกคนโตของครอบครัว “วิจิตรชำนาญ” ซึ่งสูญเสียคุณพ่อ
คุณแม่ในเวลาไล่ๆ กัน ได้อาศัยป่าช่วยจัดการงานศพให้เนื่องด้วย
ทั้งสองครอบครัวคุ้นเคยกันอยู่ ส่วนสองพี่น้องนี้ปากก็รักใคร่เหมือนลูก

พี่พระเป็นลูกชายคนโตได้ประทับประคองดูแลน้องๆ ในครอบครัว
มาด้วยดี น้องๆ คนรองลงมาก็แต่งงานไปหมดแล้ว ที่เหลือตอนนี้มีแต่
แบ้งคนเดียว เขาจบเกษตรศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และทุ่มเท
ทำงานให้กับโครงการหลวงฯ ตั้งแต่เรียนจบมา แบ้งเคยชวนให้เข้ามา
ทำงานหรือรับราชการในกรุงเทพฯ แต่พี่ชายปฏิเสธ

“พี่ชอบชีวิตเรียบง่ายๆ คลุกคลีวนเวียนอยู่กับการเพาะพันธุ์พืชไร่ พืชผลและพันธุ์ไม้ดอก เพื่อจะได้กระจายออกไปนำไปช่วยเหลือแนะนำให้พวกเขาเกษตรกรทั้งบนเขาและที่ราบได้มีอีกอาชีพที่เพิ่มรายได้ พี่อยู่อย่างนี้ดีแล้ว อยู่บนแผ่นดินแม่ มีโอกาสตอบแทนคุณแผ่นดินของพ่อหลวง นับว่าโชคดีที่สุด”

พี่พีระตอบด้วยเสียงหนักแน่น แบ่งเป็นน้องนุชสุดท้องเหมือนศรีตรา พี่ชายจึงดูเป็นห่วงแบ่งมาก

ทุกครั้งที่พีระลงมากรุงเทพฯ ก็จะมาพักที่บ้านแบ่ง ซุกอยู่ด้วยกันไปไหนไปด้วยกันตลอด ส่วนแบ่งกับเต็ลเกิดปีเดียวกัน ห่างกันแค่สองเดือน ทั้งคู่ปีนี้อายุยี่สิบแปดปีเต็ม

แบ่ง หรือสุภาวดี ทำงานที่เดียวกับศรีตรา เธอจบเกสส์ฯ จากศิริราช รูปร่างไม่สูงโปร่งเหมือนหมอเต็ลแต่ไม่เตี้ย ออกหัวมนิดหน่อย ผิวขาว ใบหน้ากลม ตากลมโตมีแววสดใส ทั้งสองเรียนด้วยกันมา แม้จะเรียนคนละคณะ แต่ชอบไปไหนมาไหนด้วยกันเหมือนเงา

ความคุ้นเคยกันจนรู้ใจ สุภาวดีจะใจเย็นกว่า พอมีเรื่องขัดใจกัน เธอจะเป็นฝ่ายอ้อนจนศรีตราเคยตัว...หญิงสาวคิดถึงเรื่องเก่าๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงพี่พีระ...

พี่พีระเริ่มบรรยายบอกชื่อกุหลาบหลากหลายสายพันธุ์ ทั้งที่กำลังตูม บางดอกเพิ่งแรกแย้ม และมีแปลงหนึ่งกำลังบานเต็มที่ กลีบดอกหนาแน่นแข็ง ส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณ มีทั้งสีชมพู แดง เหลือง ขาว และขาวเงื่อม่วง สวยงามโดดเด่นตั้งราชนิแห่งมวลดอกไม้

ก่อนจะออกจากแปลงกุหลาบ ตรงบริเวณทางออกยังมีกุหลาบฝรั่งเศสที่ออกดอกเป็นพวง ดอกไม้ใหญ่นัก เลื้อยตัวเกาะเกี่ยวไปตามเสาป้ายบอกชื่อแปลงดอกไม้

“กุหลาบพันธุ์นี้หอมมากๆ เลยนะคะมะ”

“ขอบละสิ ขอพี่เขาเออลงไปปลูกกรุงเทพฯ คงยาก เพราะอากาศมันต่างกัน” เธอแห่ลูกสาวซึ่งสนใจการเพาะปลูก จนหลังบ้านเต็มไปด้วยพืชผัก มะนาว ต้นมะกรูด ข่า ตะไคร้ และต้นไม้หนานาชนิด

ถัดมาจากแปลงกุหลาบคือเนินไม้ดอกเมืองหนาว พื้นล่างสุดปลูกพืชคลุมดินพุ่มเล็กเบียดตัวกันเป็นแถบราวกับพรมสีเขียว พื้นที่แต่งเป็นสวนหย่อมลดหลั่นตามลำดับแบบขั้นบันได ชั้นแรกปลูกดอกลิลลี่สีขาวนวล สีขาวอมชมพูชูช่อสูงโปร่ง

ชั้นที่สองสูงขึ้นไปอีกชั้น ปลูกดอกไฮเดรนเยียสีขาว ชมพู และฟ้าคราม ดอกใหญ่บานเต็มที่น่ามอง บนสุดของเนินเขาเตี้ยปลูกคลุมด้วยดอกทิวลิปหลากสี สวยงาม และจบที่พืชคลุมดินเขียวขจี

จากแปลงดอกไม้ พี่ระพาเข้าชมแปลงสตอร์วเบอร์รี่ผลใหญ่สีแดงเข้ม เขาเด็ดส่งให้ทุกคนได้ชิม

“ลองทานดูครับ ผลใหญ่โตเต็มที่ หวานหอมและปลอดภัยครับ ขวามือเป็นสตอร์วเบอร์รี่พันธุ์พระราชทานผลใหญ่ เมื่อแก่จัดสีจะแดงตรงกันลูกเป็นสีเหลืองจางๆ พันธุ์นี้ทั้งนุ่มหอมหวาน กินแล้วดีใจครับ”

รอยยิ้มของทุกคนบอกถึงความภูมิใจในความสำเร็จของพ่อหลวงแม่หลวงที่ทรงลงแรงกายแรงใจช่วยเหลือชาวเขาเพื่อแก้ปัญหาการทำไร่เลื่อนลอยกับการปลูกฝิ่น จนดงฝิ่นหายไปกลายเป็นพืชเมืองหนวานานาพันธุ์

“สตอร์วเบอร์รี่ผลใหญ่สด รสชาติอมเปรี้ยวนิดหน่อยและหอมหวานมากจริงๆ ป้าชอบ”

ผ่านแปลงปลูกสตอร์วเบอร์รี่ เป็นชুমกกล้วยไม้ มีทั้งแคทลียา รองเท้านารี ช้างกระ แวนด้า เอื้องหลวง และหวายที่ตัดต่อสายพันธุ์มากมายสวยแปลกตา

ระหว่างทางเดินกลับที่พัก ริมทางปลูกต้นแมกโนเลียที่กำลังออกดอกרבลมหหนาว ดอกสวยใหญ่กลีบหนาสีม่วงเหลืองชมพู ต้นสนหอมซึ่งเป็นสนเมืองหนาว และสนอีกหลายพันธุ์ แลดูเขียวเข้มแข่งความงามกับต้นไม้อื่นๆ และยังมีแปลงลูกท้อที่เพิ่งเริ่มผลิดอกเล็กๆ ให้เห็น

“ที่นี่มีดอกซากุระด้วยนะครับ แต่ต้องมาช่วงเดือนกุมภาพันธ์ ความจริงซากุระกับพญาเสือโคร่ง ไม้ดอกบ้านเราเป็นสายพันธุ์เดียวกันนะครับ”

“มาเที่ยวคราวนี้สนุก และได้ความรู้มากเลยนะคะ มะเสียดายที่แดงไม่ได้มาด้วย รายนั้นชอบดอกไม้ ต้นไม้ทุกอย่าง เป็นคู่หูกับเต็ลยามว่างเลยล่ะ”

กลับมาถึงเกือบเลยเวลาอาหารเที่ยง ซึ่งทางเรือนพักจัดเป็นบุฟเฟต์ จนถึงบ่ายสองโมง เมื่ออิมแล้วทุกคนแยกย้ายไปพักผ่อนตามอัธยาศัย ใครใคร่นอนพักก็นอน ใครใคร่นั่งอ่านหนังสือก็มีมุมจัดไว้ในห้องรับรอง ดูเรียบเก๋ มีเตาผิงก่อขึ้นชิดผนังด้านข้าง ผิงตรงข้ามเป็นโซฟา ข้างๆ โซฟามีแจกันทรงสูงระดับสายตาปลูกแวนด้าดอกไม้ใหญ่งามหลายกอดอกแย่งกันขึ้นแทบมองไม่เห็นใบ

หนุ่มสาวลิ่งกาแฟสดมานั่งดื่มรับแสงแดดคร่าไว้ในยามบ่าย อากาศเริ่มอุ่นขึ้น กลิ่นกาแฟสดหอมกรุ่นโชยมาพร้อมกับเสียงของแแบ่ง

“ลือบบี้จัดเรียงง่ายน่านั่งพัก ดูกล้วยไม้ก็สวยคุ้มแล้วนะคะพี่
รอง”

ต่างพูดคุยกันด้วยเรื่องลัฟเพเทระ จนกระทั่ง...

“พี่หม่อมมีเรื่องจะเล่าให้ฟังนะ... มีท่านทูตประจำจอร์แดน เป็น
เพื่อนสนิทลุงหม่อม... พ่อบุญธรรมของหมอเต็ล ก่อนมาเที่ยวที่นี่ พี่ไป
แวะเยี่ยมลุงหม่อม ท่านเล่าว่าทางท่านทูตได้รับการขอร้องจากราชนิกุล
ให้หาหมออายุรแพทย์ และหากดูแลเรื่องการทำกายภาพได้ด้วยก็ดี
ลัญญาจ้างแค่สองปี จ่ายเงินเดือนให้อย่างงามเลยนะ”

เสียงพี่หม่อมพลัดดีเหมือนเป็นเพียงบอกเล่าเพื่อหยั่งเชิงหมอเต็ล

“เต็ลก็แวะไปคุยกับลุงหม่อมบ่อยๆ อยู่ค่ะ ไม่เห็นท่านเอ่ยว่าอะไร
นะคะ” ศรีตราขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ

“เพื่อนท่านทูตซึ่งเป็นราชินิกุลกำลังหาหมอสายเดียวกับที่เต็ลทำ
อยู่ ท่านทูตจึงติดต่อถามมาทางลุงหม่อม พี่หม่อมเล่าให้เต็ลฟังเพื่อเต็ล
สนใจ จะไปหาคนอื่นก็ลำบากใจ หากได้หมอดีก็โชคดีทั้งคนหาและคน
ให้หา แต่หากโชคร้ายมีปัญหาที่ปวดหัวอีก พี่เองปฏิเสธลุงหม่อมก็
ไม่ได้เพราะท่านก็เป็นลุงพี่เอง...ไม่เอาๆ คุยเรื่องสนุกๆ กันดีกว่า เรื่อง
งานเก็บไว้ก่อนดีกว่านะครับ” หมอพลัดดีตัดบท

บทสนทนาเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ด้วยวัยที่ไม่ห่างกันและความคุ้นเคย
กันมานาน

ต่างคนต่างทอดสายตาดอกไปไกลลับ แลเห็นเทือกเขาเขียวสวายเป็นแนว
ทุกคนดูผ่อนคลายหน้าตาแจ่มใสรับพลังธรรมชาติอันสดชื่น
อย่างเต็มที่

2

ระหว่างความฝันกับความจริง

หลังจากกลับมาจากอ่างช้าง ก็มาทำงานในวันสำคัญอีกงานหนึ่ง
ศรียศราแวะมาหาลุงหม่อมในตอนเช้าของวันพอ บ้านทั้งสองอยู่
ติดกันมีเพียงรั้วกั้นกลาง

บ้านลุงหม่อมตกแต่งภายในด้วยของมีค่า มีทั้งเครื่องใช้ เครื่อง
เรือนโบราณที่มีอายุเกือบๆ ร้อยปีหรือมากกว่านั้น ภาพลายพิมพ์รูป
กล้วยไม้บนผ้าไหมเนื้อดีสีนวล ขับสีกล้วยไม้ให้ดูหวานสวย ใส่กรอบ
ไว้ที่ผนังกลางห้องรับแขก

ป้าอำไพ-แม่บ้านใหญ่ เป็นข้ารับใช้กันมาตั้งแต่ป้าจำความได้ เมื่อ
ภรรยาลุงหม่อมตายลง ก็ได้ป้าอำไพดูแลทุกสิ่งในบ้านให้อย่างดี

หมอศรียศราตกใจครึ่งหน้าบ้าน ป้าอำไพเดินออกมาเปิดประตูรั้วให้
พร้อมรอยยิ้มกว้าง เธอยกมือไหว้

“อู๊ย! คุณหนูไม่ต้องยกมือไหว้ป้านะคะ เชิญค่ะ เข้ามาก่อน”

“สวัสดีค่ะ...คุณพ่อ”

“อ้าว! เตี๋ย...! ให้อ้าวพระเถอะลูก เข้ามาข้างในก่อนสิ”

เวลาคุยกับพ่อบุญธรรม ท่านจะบังคับเธอมาตั้งแต่เด็กให้เรียกพ่อ แต่ก็ไม่นั่งแหละอยู่ข้างนอกก็ติดปากเรียกลุงหม่อมเช่นเดียวกับทุกคนในบ้านของเธอ

“อ้าว! เขียบเข้ามาหนึ่งใกล้ๆ กันหน่อยหม่อเตี๋ย เออ! เห็นวังทางเปียชื้ออยู่ไม่เท่าไร เป็นสาวแล้วลูกฉัน” หม่อมราชวงศ์ฉัตรทำศันเอ๋อขึ้น

“เตี๋ยมาเชิญคุณพ่อไปร่วมงานวันพ่อในช่วงเย็นที่บ้านค่ะ”

“ดูสิ...! ไม่นานลูกสาวของพ่อเป็นสาวแล้ว ปาก คอ คิ้วคาง ตาโต คมหวาน เรานี้ได้มาจากทั้งปากกับมะเมาะนะ...รู้ไหมวันแรกที่เห็นมะตอนเข้ามาเป็นสะใภ้ใหม่ๆ พ่อยังแอบมองเลย เขาสวยมากนะลูก”

หม่อเตี๋ยยิ้ม

“นั่นไง ยิ้มสวยหวานก็ได้มาจากมะนะ”

“วันนี้คุณพ่อชมหนูบ่อยมากเลยนะค่ะ” เธอออกอาการเขิน ลุงหม่อมยิ้มถูกใจ

“เข้ามาใกล้ๆ พ่อมีอะไรจะให้ ว่าจะให้ให้ตั้งนานแล้วสิ้มทุกที”

ท่านเปิดดัลลัถมทองใบย่อมๆ ลวดลายสวยงาม ภายในเป็นจี๊ทับทิมเม็ดงามรูปหยดน้ำ ล้อมด้วยเพชรน้ำงามรอบๆ ขนาดพอเหมาะ สร้อยคอลายพิรุณทำจากทองโบราณเนื้อสุกปลั่งสีเหลืองอร่ามตา ฝีมือนือชาวิ้งทำขึ้นอย่างประณีต

“มา...พ่อสวมให้”

“หนูรับไม่ได้หรอกค่ะคุณพ่อ ของเก่าแก่โบราณ คุณพ่อเก็บไว้เถอะค่ะ เพียงแค่คุณพ่อเมตตาได้รับเตี๋ยเป็นลูกบุญธรรมก็ดีมากแล้ว หนู

ไม่เคยอยากได้อะไรเลยคะ คุณพ่อมีเมตตาทำกับเต็ลมาตลอดแค่นี้ก็เกินพอแล้ว” เธอก้มหน้าลง

ลุงหม่อมเขยคางขึ้นมองสบตา พร้อมกับพูดว่า

“ของที่พ่อมอบให้มีความค่าทางใจ อีกหน่อยลูกสาวพ่อก็จะมีสิ่งของเทียบค่าควรเมือง และเป็นที่ยกใคร่ของปวงประชา”

ศรีตราไม่เคยคิดเลยว่าเมื่อเวลานั้นมาถึง คำพูดนั้นจะประจวบตั้งท่านมองผ่านนัยน์ตา...เห็นอนาคตของเธอ

งานได้ถูกเตรียมขึ้นบริเวณหน้าบ้านที่มีพื้นที่กว้างพอที่จะจัดเป็นซุ้มเครื่องดื่ม เตาย่างบาร์บีคิว และโต๊ะบุฟเฟต์ซึ่งเรียงรายด้วยหน้าสลัด บาร์บีคิวที่ย่างแล้ว และผลไม้สด ปิดท้ายแถวด้วยไอศกรีมใบเตย มะพร้าวอ่อนถึงกลางเจ้าประจำที่พี่รองชอบนักหนาและเป็นคนสั่งมาเอง

สองพี่น้องเป็นหัวเรือใหญ่จัดงานวันพ่อให้ป่าและลุงหม่อม ป้าอายุห้าสิบเจ็ดปี รูปร่างสูงใหญ่ยังดูสง่าและแข็งแรง ป้ามักพูดให้ได้ยินเสมอว่า “เราต้องรู้จักรักตัวเองด้วยการดูแลสุขภาพ โดยการเลือกกินอาหารที่ดี ไขมันน้อย เน้นกินผักเยอะๆ และออกกำลังกาย”

ด้วยเหตุนี้เมื่อปากลับจากออฟฟิศถึงบ้าน ท่านจะชวนมะไปเดิน ออกกำลังกาย ส่วนลูกๆ ก็ชอบออกกำลังกายตามสไตล์ของตัวเอง

ศรีตรามองดูป้าในวัยอาวุโสด้วยสายตาสุขใจ เส้นผมป้าเริ่มมีผมขาวขึ้นแซมอยู่ทั่วไป แม้อายุจะเพิ่มตามกาลเวลาแต่ป้ายังดูดีกว่าอีกหลายคนในวัยเดียวกัน

งานวันพ่อเริ่มตั้งแต่ห้าโมงเย็น ทุกคนมากันอย่างพร้อมเพรียง เพื่อรดน้ำขอพรให้ลุงหม่อมและป้า

ธงในหลวงสีเหลือง ธงชาติ และรูปพ่อหลวงจะถูกอัญเชิญขึ้นไว้ที่หน้าบ้านบนตั่ง ตกแต่งด้วยพุ่มพานเงินพานทอง ทั้งหมดจะตั้งไว้ตลอดเดือนธันวาคม ทำกันเช่นนี้ทุกปี และทำนานมาแล้วจนเป็นประเพณีที่ก่อกองไว้ว่า...พวกเราได้มีอยู่มีกินจนถึงทุกวันนี้เพราะพระเมตตาบารมีของพ่อหลวงของปวงชนไทย

คนที่มาร่วมงานมีเฉพาะเพื่อนสนิทของแต่ละคน เพื่อนสองคนของพี่รองคือพี่เน็คกับพี่แจ๊ค ส่วนที่เหลือเองงานไหนๆ ก็ขาดแบ่งไม่ได้

พี่มณฑิษามาพร้อมพี่ใหญ่หรือพี่ศรัทธา สามีมของเธอลูกสองคน ซึ่งดูจะสนุกสนานกว่าใครๆ ในงานเด็กๆ วิ่งจนทั่ว มีพี่เลี้ยงวิ่งตาม

แบ่งหรือสูภวารดีแต่งชุดเดรสสีม่วงอ่อนแขนตุ๊กตา หนุ่มๆ หลายคนแต่งเสื้อลำลองทับด้วยสูท ส่วนพี่ศิวภรณ์ใส่ชุดผ้าไหมสีเขียวตองอ่อน

เจ้าของงานสองท่านใส่เสื้อผ้าไหมคอพระราชทานและสวมกางเกงสแล็ก มะสวมใส่ชุดสาวมาลาญ สวยสมวัย

ครีตราอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าลงมารวมกลุ่มเป็นคนสุดท้าย ผมยาวสลวยถักเป็นเปียหลวมๆ รัศด้วยที่ผูกผมติดกุหลาบผ้าดอกตูมสีอ่อน เธอใส่ชุดเดรสใหม่พรมถักสีครีมอมส้ม ผ้าลินินซับในสีครีมเนื้อดี คอคว้านกว้าง เห็นไหล่ขาวเนียน สร้อยและจี้ที่ลู่กลมอมเพ็งให้เข้ากันดีกับชุดที่ใส่วันนี้ด้วยที่วามันยิ่งสวยเด่น ขยับผิวผ่องให้ดูเปล่งปลั่ง ลูกสาวคนเล็กทำให้ทุกคนอุทาน “ว้าว!”

แบ่งเข้ามาเฟ่งพิศเพื่อนสาวไกล่ๆ แล้วยิ้มอย่างถูกใจ

“อือฮือ! แก่เล่นแย่งซีนคนอื่นหมดเลยนะ” คนถูกชมยกไหล่เป็นเชิงเล่นกับเพื่อน และหันไปยิ้มกับพี่สาว

ดาวสกาฟฟ้า ทอแสงระยิบพรราว งามเข้าฤดูหนาวแล้ว กรุงเทพฯ ได้ลมเหนือเย็นๆ พัดโบกโชย

พวกเขาต่อลำโพงออกมาที่สนาม เปิดเพลงเก่าไฟระเอบแต่พวกผู้ใหญ่

ลูกรๆ พวกคุณพ่อทั้งสองมานั่ง มีไฟแดงอยู่ใกล้ๆ คอยส่งขันเงินใบเล็กตัดจากขันใบใหญ่ที่ใส่น้ำสะอาด เจื่อน้ำอบไทย ลอยด้วยดอกมะลิและกุหลาบ ทุกคนเข้าแถวเรียงหนึ่งตามอาวุโส

พรดีๆ ได้รับจากสองผู้เฒ่าโดยถ้วนหน้า คำเรียกนี้หมอเตี้ยตั้งฉายาให้ แต่ถ้าป่าไต่ยินจะโดนจับมากอดแน่นๆ เพราะป่ายังไม่ยอมรับฉายานี้ แม่เส้นผมเริ่มมีสีขาวแซม

หมอเตี้ยขอรดน้ำเป็นคนสุดท้ายโดยอ้างว่าเป็นลูกคนเล็ก เธอก็มองกราบหลุม่อมแล้ววางพวงมาลัยพวงงามที่ป่าอำไพช่วยสอนจนทำเองได้

“นี่แอบไปเอาวิชามาจากป่าอำไพอีกแล้ว ไ้ลูกคนนี้มีมืองามจริงๆ” หลุม่อมเอ่ยอย่างภูมิใจ

เธอก็มกราบที่เท้า วางพวงมาลัยอีกพวงลงบนมือและรดน้ำป่าท่านให้พร มือเซยคางสาวน้อยขึ้น มองหน้า สายตาสื่อความหมายเป็นที่รู้กันว่า ลูกทุกคนเป็นดั่งดวงใจดวงนี้ของป่า หมอเตี้ยลมองตอบ ตาวาวมีน้ำใสๆ คลอแว้ตา เมื่อคิดถึงสิ่งที่ตนได้กระทำต่อบุพการีผู้มีคุณมากมายเมื่อปีที่ผ่านมา

ป่าเห็นน้ำใสๆ ในดวงตาสวยก็ต้องเมินหนี มะยี่นกระดากะทิจชฐให้ทั้งคู่ เขาประคองลูกสาวมากอด สาวน้อยยกมือกราบที่อก

“หมดทุกข์หมดโศกแล้วลูก ต่อไปให้มีแต่สิ่งดีๆ ในชีวิตนะลูกนะ”

อาหารเริ่มมีคนทยอยไปตัด ลุงหม่อมขอไปตัดเองเช่นเดียวกับ ป้า เด็กหนุ่มสาวนั่งเป็นกลุ่มๆ โต๊ะพีใหญ่และพีมณนั่งแยกเพราะความ ชนของหลาน พอเริ่มอิม หมอเต็ลก็วิ่งเล่นกับหลานอย่างสนุกสนานได้ พักใหญ่

“เต็ลมานี้เถอะ มาคุยด้วยกันหน่อย” เสียงพฤษภาเรียกน้อง แยก เรอออกจากกลุ่มหลาน

“ได้ค่ะ”

พฤษภามานั่งโต๊ะหม่อมพลักดี

“พีหม่อมมีอะไรหรือคะ”

“จำเรื่องที่พีเล่าตอนไปอ้างขางได้ไหม ที่ทางท่านทูตไทยประจำ จอร์แดนให้ช่วยหาหม่อซึ่งมีความชำนาญทางกายภาพด้วย สัญญาจ้าง งานสองปี พี่ยังให้คำตอบลุงหม่อมไม่ได้เลย ท่านว่าให้ถามลูกสาวท่าน เลยสิ เมื่อสนใจ ปกติลุงหม่อมจะไม่ยุ่งเรื่องงานของเธอเลย แต่ที่ท่าน ให้มาถามเหมือนมีอะไร”

ใบหน้าผงนขมวดคิ้วอย่างสงสัย

“พีหม่อมถามลุงหม่อม ท่านว่าทางท่านทูตรู้จักกับท่านชายในราชินิกุล เป็นอย่างดี ให้ค่าจ้างสูง สัญญาสองปี ที่พีก็เป็นส่วนตัว งานมีตาราง เวลาแน่นอน เรื่องความปลอดภัย ทางโน้นรับประกันให้เพราะทางลุง หม่อมพูดเองว่า ถ้าคนที่จะไปเป็นลูกสาวท่านเองละ เขาให้รายละเอียด มาเป็นลายลักษณ์อักษรอยู่ที่ลุงหม่อมเลยครับ”

“แต่ทางโน้นเป็นมุสลิมนะคะ”

“แม่เราก็เป็นมุสลิมนะเต็ล” พีรองเอ่ย

“ท่านย่าของท่านชายอะชันเป็นคนอังกฤษนะครับ มีครูสอนภาษา เป็นชาวอังกฤษทำงานอยู่ด้วย ประชากรเขาเป็นคริสเตียนยี่สิบเปอร์เซ็นต์

ตัวท่านชายก็นับถือคริสต์ ประเทศเขาไม่เคร่งเหมือนทางอิหร่าน-อิรัก
หรือคอรับ” พี่หมอพลักคักดีให้รายละเอียด ด้วยว่าอยากให้รุ่นน้องได้ไป
ทำงานที่นั่น

“พี่รองคุยกับป่า-มะ แล้วเธอคะ”

พี่ชายพยักหน้า ปากับมะเลี้ยงลูกโดยให้คำแนะนำและคำปรึกษา
แต่ให้สิทธิ์ลูกๆ คิดและตัดสินใจเอาเอง

“ความคิดของพี่รองเหมือนป่า คืออยากให้โตได้เจอโลกภายนอก
บ้าง เปิดใจกว้าง เรียนรู้สิ่งต่างๆ จะทำให้มีวุฒิภาวะเติบโตตามประสบการณ์
ด้วย”

“การตัดสินใจอยู่ที่โตล ไม่มีใครบังคับ บ้านเราเองก็ไม่เดือดร้อน
เรื่องเงิน” พกษาโอบไหล่ น้องสาว

เมืองานเลี้ยงเล็ก ต่างทยอยกันลากลับ

ผู้ใหญ่เข้าไปจับซาคุยกัน มีเพียงคริสตรานั่งชิงช้าแกว่งไปมาช้าๆ
ใช้ความคิดทบทวนข้อเสนอ

หมอคริสตราลาพักร้อนต่อ วันนี้เธอตื่นแต่เช้า

พี่แดงชงกาแฟร้อนให้อย่างรู้ใจ หากเป็นวันหยุดซึ่งทุกคนจะตื่น
สาย แต่สำหรับคริสตรา...เธอจะตื่นเชื่อก่อนตะวันขึ้นเสมอ

หญิงสาวทอดสายตาแลออกไป ทุกอย่างเงียบสงบ มีเพียงแสง
รางๆ ที่บอกว่าในไม่ช้าจะสว่างแล้ว

กาแฟหมดถ้วย พี่แดงวางถ้วยที่สองพร้อมน้ำเย็น

“ขอบคุณค่ะพี่แดง” เธอยิ้ม ดวงตาแจ่มใส ทำให้พี่แดงพลอย
สุขใจ...เมื่อเรื่องราวทุกอย่างผ่านไปแล้ว...พี่แดงคิดอย่างเป็นห่วง
กับข่าวที่แว่วเข้าหูมา “ได้ข่าวว่าหมอโตลจะไปอยู่ที่ไกลบ้าน ตกกลางจะตัดสินใจ

ใจอย่างไรหนอ คุณหนูของพี่แดงโตเร็วมาก แป๊บเดียวก็จบมาทำงานแล้ว'

แสงแรกแห่งตะวันค่อยๆ กระจ่างบนขอบฟ้า เหนือทิวไม้บริเวณทะเลสาบ ความรู้สึกบางอย่างรบกวนใจเธออยู่ แม้เธอปฏิเสธที่จะรับงานนี้ได้ แต่ดูเหมือนยิ่งใกล้วันที่ต้องให้คำตอบ เธอฝันติดๆ กันมาสองคืนแล้ว ทั้งๆ ที่ปกติแล้วเธอจะหลับสนิท ไม่ค่อยฝันอะไรมากนัก

ความฝันประหลาดในยามก่อนแจ้ง...เห็นตัวเองยืนอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่าของผืนทราย สายลมที่พัดผ่านซอกหลีบของขุนเขาเสียงดังอย่างน่ากลัว ทว่าเธอกลับไม่รู้สึกรู้สึกลัวลี้ภัยเลย และเมื่อลมที่พัดใกล้เข้ามา ความรู้สึกสัมผัสได้เพียงความอ่อนโยนและอบอุ่น จบลงด้วยมือหลายมือที่ยื่นมาเหมือนขอความช่วยเหลือ เธอยังจำความฝันได้ชัดเจน

เธอขมวดคิ้วเข้าหากันอย่างใช้ความคิดพร้อมกับวางถ้วยกาแฟลงบนโต๊ะ

ปากับมะตี๋ลงมาแล้วเมื่อหญิงสาวเดินกลับเข้ามาในบ้าน

“ตื่นออกไปรับอรุณรุ่งหรือจ๊ะ” มะถาม มะรุ้จักลูกสาวดีว่าเธออารมณ์อ่อนไหว ชอบธรรมชาติ ชอบความเงียบในยามเช้า

“วันนี้หนูลาพักร้อนต่ออีกสองวันค่ะ” เธอเอ่ยขึ้นระหว่างกินข้าวต้มปลาพร้อมหน้ากัน พกษามองน้องสาว ทุกคนรู้ดีว่าเธอกำลังตัดสินใจรอยยิ้มอันอบอุ่นของปากับมะ ให้ความรู้สึกที่ดีแก่ลูกๆ ทุกคนเสมอมา

สายหน่อย...ศรีตราแต่งกายสุภาพ เดินมาดกครั้งที่บ้านลุงหม่อม

“สวัสดีค่ะ...หมอเต็ล วันนี้ไม่ได้ไปทำงานหรือคะ” ป้าอำไพเดิน
มาเปิดประตูพร้อมทักทาย

“ไม่ได้ไปทำค่ะ ลาพักร้อนสองวัน”

“เข้ามาสิคะ...ท่านกำลังว่าง อ่านหนังสือพิมพ์อยู่”

ป้าอำไพเอาน้ำมะตูมมาให้แล้วขอตัว

“สวัสดีค่ะคุณพ่อ”

“เป็นไงบ้างลูก” เขารู้้อยู่แล้วว่าหมอเต็ลต้องแวะมาในวันสองวันนี้

“เต็ลมารบกวนหรือเปล่าคะ”

“ไม่หรอก มานั่งใกล้ๆ”

“สองคืนมานี้ เต็ลผันแปรเลย” เธอเล่าเรื่องในฝันให้ลูกหม่อมฟัง
ลูกหม่อมมองสบตาคนโตแล้วถอนใจ

“พ่อเข้าใจว่าการตัดสินใจของลูกในครั้งนี้น่าเหมือนลูกนกที่ต้องบิน
ออกจากรัง แม้ปีกยังไม่แข็งแรงแต่ก็ได้เวลาที่เรารู้จักกับสิ่งต่างๆ
อย่างมีสติ หนูเป็นเด็กฉลาด รู้สิ่งใดดีหรือไม่ เรื่องความฝันของเต็ล พ่อ
คาดเดาอะไรไม่ได้ถึงสิ่งที่หนูต้องเจอ แต่ที่พ่อมั่นใจคือนกตัวน้อยนี้จะ
เป็นพญานกที่ปีกกล้าแข็งแรงในที่สุด ส่วนป้ากับมะนะ รักหนูแค่ไหน
ไม่ต้องเอ่ยถึง แต่ที่ต้องให้หนูผละออกไปจากอก มุ่งสู่อีกภพนอกซึ่ง
ทั้งร้อนทั้งหนาวทั้งฝน เพียงเพื่อให้ได้เห็นลูกนกตัวนี้ติดปีกบินขึ้นสู่ท้องฟ้า
และดูแลตัวเองได้”

หญิงสาวนั่งฟังเงียบๆ ทุกคำพูดฝังอยู่ในใจดวงนี้

“ถึงเวลาแล้วที่เราต้องยืนหยัดอย่างเข้มแข็ง อย่าให้เสียที่ที่เกิด
มาเป็นหลานก่ง เพราะเรื่องของก่งผ่านความยากลำบากมามากมายกว่า
จะถึงรุ่นของเราและพี่ๆ”

ศรีตราเอ่ยกับตัวเองเมื่อก้าวพ้นประตูบ้านลูกหม่อมออกมา

หมอคริสต์รายันไปลาออก...หลังจากซดใช้ทุนจนครบแล้ว เหลือเวลาอีกสองเดือนในการเตรียมตัว เธอลงมือเตรียมทุกสิ่งที่เป็นต้องใช้บ่อยครั้ง...ในยามค่ำคืน เสียงซิมแว่วล่องมาตามลมในความเงียบแห่งรัตติกาล บอกถึงอารมณ์ที่อ่อนไหวของคนเล่น...

หญิงสาวซื้อหนังสือภาษาอาหรับมาเรียนเพิ่ม โดยมีมะเรียนเป็นเพื่อน กับครูชาวมุสลิมที่อยู่ย่านชานเมือง

ครูคนนี้เคยไปเรียนและทำงานที่ซีเรียและตุรกีมาก่อน คริสต์ราเรียนภาษาวันละสามชั่วโมง นอกจากนั้นมะกับครูก็ยังสอนจารีตประเพณีและพิธีการทางศาสนา และอื่นๆ ที่เธอควรรู้ การเรียนเป็นแบบเร่งรัดในเวลาอันสั้น ซึ่งไม่มีปัญหาเพราะเธอหัวดีและมีพื้นฐานที่มะสอนไว้แต่เดิมแล้ว

“เต็ลเรียนรู้ไว้ เราต้องไปอยู่ในหมู่ชาวมุสลิมนะลูก”

“คะมะ เต็ลเข้าใจ”

คริสต์ราชวนมะออกซื้อบั้งบั้งขึ้นเพื่อหาชุดที่สวมใส่เหมาะสมในการอยู่ที่นั่น มะจะเน้นเสมอว่า สตรีชาวมุสลิมแถบตะวันออกกลางค่อนข้างเคร่ง หรือที่เคร่งมากๆ อย่างเช่นอิหร่าน เลือผ้าที่สวมใส่จะไม่ให้เห็นเนื้อหนังเลย แต่หากเราเป็นคนต่างชาตก็เป็นอีกกรณีหนึ่ง อย่างไรก็ตามห้ามสวมกางเกงขาสั้นและหรือกระโปรงสั้นๆ

เครื่องใช้ดูเหมือนจะเตรียมครบแล้ว

เมื่อเห็นว่ายังมีเหลือเวลาบ้าง เธอจึงเดินหาซื้อตำราดำนนี้เพิ่มเติมที่ร้านหนังสือ

“เฮ้อ!...ไปแค่สองปีอย่างกับจะย้ายบ้านเลยนะนี่”

เสียงบ่นเปรยขึ้นกับตัวเอง เมื่อรถขับพ้นจากที่จอดรถของร้าน

ก่อนจะออกเดินทาง พี่หมอพลศักดิ์แวะมาหาพร้อมกล่องใบใหญ่

“พี่เอานี้มาฝากให้หมอเต็ลเอาติดไปด้วยเผื่อต้องใช้ ระยะเวลาแรกคงหาที่ชื่อของลำบาก มาดูด้วยกันมาสิ”

กล่องเปิดออก มียาฉีดหลายประเภทที่บรรจุในกล่องโฟม

“พวกนี้ต้องเก็บในตู้เย็นไว้ก่อน วันเดินทางพี่จะเตรียมน้ำแข็งแห้งมาให้”

“ขอบคุณมากค่ะพี่หมอ เมื่อวานไอ้แป้งก็ขณยาสามัญประจำบ้านสารพัดมาให้กล่องใหญ่พร้อมตำรา ของจัดเกือบเสร็จแล้วค่ะ เต็ลไล่ตามรายการที่จดไว้”

เสียงเอ่ยพร้อมชี้ไปที่มุมห้องที่มีทั้งกล่องและกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สองใบ

“วันที่ 28 นี้ จะไปทานข้าววันปีใหม่มกันค่ะ เพราะวันที่ 29 วันเกิดมะ มะต้องไปมัสยิดแต่เช้า พอใกล้ปีใหม่มทุกคนก็ต้องไปโน่นไปนี่ ปากี่จัดงานที่บริษัท เราเลยเอาฤกษ์สะดวงก็คือวันที่ 28 บ้านเต็ลขอเชิญพี่หมอกับพี่คิวภรณ์ด้วยนะคะ”

เมื่อถึงวันนัดหมาย ป้าแนะนำให้ไปกินอาหารนอกบ้านดีกว่า หญิงสาวจึงแจ้งกำหนดการและร้านอาหารให้ทุกคนที่จะไปกัน

วันที่ 28 ธันวาคม แคมภากันครบ

“ที่นี้เขามีอาหารอร่อยสไตล์ชาววังเลยละ” ลุงหม่อมเอ่ยขึ้นหลังจากที่ทุกคนนั่งลงที่โต๊ะจอยติดกับทะเลสาบ

“เขาได้ป่าอ่อนเรือนคนเก่าแก่ในวังมาเป็นก๊วก ฝีมือสุดยอด พ่อมาบ่อยๆ”

“ครับถ้าผมมีลูกค้ามาไม่ยากไปไกลนัก ก็มาที่นี่แหละครับ” ป้าเอ่ยต่อ

แสงตะวันหายลับไป อากาศสดชื่น ทางร้านจัดโต๊ะจอนั่งไม่ห่างจากวงดนตรีที่มีเฉพาเกีตาร์และอเล็กโทนเสียงบรรเลงไม่ดังมาก ติดลำโพงไว้ทั่วบริเวณ

ป่ากับลุงหม่อมนั่งหัวโต๊ะ มะนั่งขวาไปด้วยพี่มณฑิชาและหมอเต็ล หลานๆ อยู่บ้านมีพี่แดงกับป่าอำไพดูแลให้ พูกุชานั่งติดป่าและพี่ใหญ่ แยกสองคู่คือพี่หมอพลศักดิ์กับภรรยา และแบ่งเพื่อนสนิทของหมอเต็ล กับพี่พีระซึ่งลงมาประชุมที่กรุงเทพฯ พอดี

อาหารเริ่มทยอยเสิร์ฟ เสียงเพลงสวีสวีตีปีใหม่จากทางร้านท่ามกลางบรรยากาศครอบครัวที่พร้อมหน้ากัน สถานที่สวยงามและอากาศสบายๆ

นักดนตรีเริ่มเล่นต่อนั่งหนึ่งท่อนด้วยเพลงเก่าไพเราะที่เอาใจลูกค้ารุ่นลุงหม่อม ป้าและมะ ซึ่งเคลิ้มทั้งเพลงและรสชาติอาหารอร่อย ป้าสั่งไวน์มาเปิดให้หนุ่มสาวได้ลิ้มรสตามสมควร

นักร้องเริ่มสร้างบรรยากาศด้วยการให้ขอเพลงได้ตามชอบ หมอศรีตราขอเพลง Wind Beneath My Wing ของ Bette Midler เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้ตัวเอง เพลงจบลงอย่างไพเราะจับใจทุกคน ทุกคำล้วนสื่อความหมายมากมายมายังผู้ฟัง

ไวน์ถูกเทแจกจนหมดเมื่อถึงหมอเต็ล

“ผมสั่งเฮนเนสซีเล็กมาให้เป็นพิเศษสำหรับคืนนี้ ให้ลุงหม่อมกับเต็ล...พ่อลูกคู่นี้”

“ขอบคุณค่ะป้า”

เพลงอีกหลายเพลงบรรเลงได้หลากหลายอารมณ์ อาหารอร่อย
ครอบครัวอบอุ่น สายลมพลิ้วแผ่ว เธอแหงนมองท้องฟ้า

‘ลาก่อนพิสุทธิ์...ขอให้โชคดี’

มันเป็นความคิดสุดท้ายที่เธอคิดถึงเขา ก่อนจะจิบน้ำสีอำพันทอง
จนหมดแก้ว ความรู้สึกหลุดพ้นจากพันธนาการทางใจทั้งปวง เธอคิด
เพียงว่ามันเป็นอดีตที่เจ็บปวดแสนสาหัส เจ็บร้าวลึก และวิเวก

‘จบกันเสียที’ หญิงสาววางแก้วลงแล้วลุกขึ้นเดินไปถอดเอวมะไว้

“สุขสันต์วันปีใหม่และสุขสันต์วันเกิดค่ะมะ เต็มใจจะทำตัวให้ดีสมใจ
มะและป้านะค่ะ”

มะหันมาหอมแก้มลูกสาว

“สุขสันต์วันปีใหม่ครับทุกคน” ป้าเอ่ยขึ้นแล้วชนแก้ว

...โอ! ผ่านไปแล้วอีกหนึ่งปี

หลังอาหารค่ำทุกคนกลับมาแวะที่บ้านป้าต่อ พี่แดงเตรียมชาร้อน
กับซีฟ่อนเค็มมะพร้าวอ่อนนำทานและบลูเบอร์รี่ชีสเค้กฝีมือป้าอำไพ
เพิ่มเป็นพิเศษเพราะหอมเต็ลและหลานชอบมาก

พี่พีระส่งกล่องขนาดกลางให้

“พวกนี้เป็นเมล็ดพันธุ์พืชที่ปลูกได้ดีในเขตทะเลทราย พี่มีคู่มือ
ให้ไปด้วย ถ้าต้องการอะไรเพิ่มก็โทร.หาพี่ได้ตลอด”

“ขอบคุณพี่พีระมากค่ะ”

“พี่ขอให้เดินทางปลอดภัยและมีแต่เรื่องดีๆ นะ วันเดินทางพี่คง
ไปส่งไม่ได้”

“คะ เต็มใจ”

ในวันเดินทาง กำหนดเครื่องออกเกือบตีหนึ่ง เวลาทางจอร์แดน จะช้ากว่าเมืองไทยห้าชั่วโมง ใช้เวลาบินแปดชั่วโมง หมายความว่า ครีตราจะถึงที่นั่นในตอนเช้าตรู่ สัมภาระทั้งหมดทางสายการบินจัดการ เช็กออกไปลงให้ที่ปลายทางเรียบร้อยแล้ว มีเพียงตัวเดินทางกับจดหมาย ของท่านชายอะซันที่ต้องยื่นให้กับเจ้าหน้าที่ที่เคาน์เตอร์ กับโน้ตบุ๊กใน เป้ขนาดเล็กที่ใส่ของจำเป็นอีกใบหนึ่งที่เธอจะเอาติดตัวขึ้นเครื่อง

ครีตราใส่กางเกงยีนส์ขาเดฟสีเข้มเกือบดำ เลื่อยัดดอกกลมสีเทา อ่อนสกรีนคำว่า ‘ที่นี่ประเทศไทย’ และมีรูปช้างตัวน้อยๆ สองตัว สวม หีบด้วยเลื้อยหนังแกะไม่หนานัก รองเท้าบู๊ตสูงกว่าตาตุ่มเล็กน้อย ดู ทะมัดทะแมง ผสมรวบไว้ดูดีอย่างรัดที่เป็นผ้ายัดสีฟ้าเทา

คนมาส่งมากกว่าคนไปอยู่แล้ว เว้นแต่พี่มณฑิชาที่โทรคุยกันก่อน ออกมาที่สนามบิน เพราะเด็กๆ หลับหมดแล้ว กับลุงหม่อมซึ่งหญิงสาว ไปกราบท่านที่บ้าน ท่านชายฉัตรทักสน์ส่งรูปท่านทูตและภริยาให้

“จะได้หากันเจอ เครื่องออกดีก็พอไม่ได้ไปส่งนะ ขอให้พระ คຸ້ມครองให้ปลอดภัย”

กลุ่มที่มาส่งหญิงสาวคุยกันอีกครู่หนึ่ง พกฤษาเอ่ยกับน้องสาว

“เตรียมตัวอะเข้าไปได้แล้วเตี๊ยะ”

แบ่งทำท่าจะร้องไห้

“ทุกคนต้องยิ้มและให้กำลังใจหมอเตี๊ยะ เพราะจะได้โชคดีและไป อยู่แค่สองปี แถมถ้าได้หยุด ก็บินกลับมาเที่ยวได้ แค่แปดชั่วโมงเองนะ ครีบบ” พี่รองรีบเบรก เพราะไม่เช่นนั้นคนที่จะพากันร้องก็คงมีทั้งคนไป รวมถึงมะและแบ่งด้วย

ศรียิ้ม ทุกคนจะได้สบายใจ เธอเข้าไปกอดป่าและมะ ยกมือบ้ายบายแล้วเดินผละไป พันทางเดินไปได้ครู่หนึ่ง ดวงตาวาววับเต็มไปด้วยน้ำตาที่ไหลลงมาเจี๊ยบๆ เธอรีบยกผ้าเช็ดหน้าเช็ดและไปนั่งรอที่ประตูทางขึ้นเครื่อง

พฤษภาฯ ขั้บรถออกจากสนามบินอย่างช้าๆ ป่านั่งโอบมะอยู่เบาะหลัง เธอซบลงกับบอกกว้าง หวนนึกถึงครั้งที่ตามมากับป่าโดยไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรในชีวิตข้างหน้า ความรู้สึกนั้นคล้ายความรู้สึกที่ลูกสาวเพิ่งผละจากอกไป ช่างไม่ต่างกันเลย น้ำตาซึมลงมาเป็นทาง ปากอดมะไว้แนบอก

นานมาแล้ว... ป่านึกถึงเช่นกัน กับทำนองที่ปากอดประคองหญิงสาวมาที่บ้าน ช่างดูเหมือนเพิ่งผ่านไปไม่นาน เขาถอนใจเบาๆ ใจของมะรู้สึกเหมือนจะขาดเพราะความห่วงหา

“เดี๋ยวกี่ขึ้นเอง... ลูกไปแค่สองปี แป็บเดียวเองนะรอนะ” ป่าเอ่ยขึ้นเหมือนปลอบตัวเองด้วย

“เต็ลโตแล้วไม่ใช่เด็กๆ เวลาที่เพียงสองปี ไปถึงแล้วเธอคงรีบโทร. มาบอก มะอย่าห่วงมากนะครับ”

เครื่องบินของสายการบินจอร์แดนเริ่มเช็ดหัวและทะยานออกไป ครู่หนึ่งพนักงานเสิร์ฟอาหาร ศรียราจัดการมื้ออาหารแล้วหลับยาวจนถูกปลุกให้รับอาหารเข้าอีกชุด ได้ยินเสียงประกาศจากกัปตันว่าอีกไม่นานเครื่องจะถึงสนามบินนานาชาติคีนอเลีย ประเทศจอร์แดน

ณ สนามบินนานาชาติคีนอเลีย จอร์แดน

ศรีตราผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง และตรงไปที่รางรับกระเป๋า

“สนามบินเล็กแค่นี้ คงไม่หลงหรอก” หญิงสาวเปรยขึ้นเบาๆ หันไปหารถเข็นเพื่อบรรทุกสัมภาระ แลเห็นสุภาพบุรุษ-สุภาพสตรีคู่หนึ่ง เดินตรงมาหา ทั้งคู่อยู่ในชุดผ้าไหม อายุน่าจะประมาณห้าสิบกว่าปี

“คุณหมอศรีตราใช่ไหมคะ”

หญิงสาวจำทั้งคู่ได้เพราะลุงหม่อมให้รูปท่านทูตมาด้วย เธอยกมือไหว้ท่านทูตปรีชาและคุณสาวิตรี-ภริยา

“สวัสดีค่ะท่าน”

“ไม่ต้องเรียกท่านหรอกครับคุณหมอ เรียกคุณลุง-คุณป้าน่าจะสะดวกกว่า”

ศรีตรายิ้มหวานให้แล้วเธอก็หันไปเจอชายสองคนที่มากับท่านทูต

“Hello!” ศรีตราทัก ชายชาวจอร์แดนลูกน้องท่านชายอะซันตอบกลับพร้อมก้มศีรษะให้

คุณลุงปรีชาร่างสูงโปร่ง ศีรษะล้าน ใบหน้าสะอาดสะอ้านและยิ้มเก่ง เสียงทุ้มนุ่มน่าฟัง ส่วนคุณป้าสาวิตรีรูปร่างท้วมขาว หน้าตายังคงความงามอยู่แม้เส้นผมเริ่มออกเป็นสีดอกเลาแล้ว ผมเป็นลอนสั้นระต้นคอ หน้าตาใจดี เธอสวมชุดกระโปรงผ้าไหมสีดอกจำปา ยิ้มน้อยๆ อย่างสุภาพ

คุณลุงปรีชาแนะนำลูกน้องของท่านชายที่มาด้วย

“คนสูงใหญ่นี้ชื่ออาดัม ส่วนอีกคนที่มีอายุแก่กว่าชื่อมุซา ท่านชายส่งคนสนิทมาให้ช่วยขับรถและขนของครับ”

“คะ...หนูเอาของมาหลายชิ้นเลย เพราะแต่ละอย่างเป็นของที่จำเป็นต้องใช้ หนุยังไม่ทราบว่าจะไปหาซื้อพวกเวชภัณฑ์ได้ที่ไหนบ้าง

น้ำหนักก็เกิน ดีว่ายื่นหนังสือท่านชายอะชันให้ทางเคาน์เตอร์ดู เลยไม่มีปัญหาอะไรค่ะ”

ของทั้งหมดถูกขนย้ายมาที่รถตู้เบนซ์

“ต้องเอารถนี้มา เพราะเห็นท่านชายฉัตรราชศัพท์บอกว่าคุณของมาหลายกล่อง”

ศรียิ้มนึกขำลุ่มหล่อม ท่าทางจะกำชับกันมาหลายอย่าง

“ท่านชายอะชันที่หมอจะต้องทำงานด้วย ขอรบกวนให้ฝากหมอไว้ที่บ้านก่อนสักสองวันเพราะทางโน้นยังไม่เรียบร้อยดีครับ ลุงว่าคุณหมอคงไม่มีอะไรขัดข้อง”

“ไม่มีหรอกค่ะ คุณลุงเรียกชื่อเล่นหนูก็ได้นะคะ ชื่อเตี๋ยค่ะ”

คุณป้าหันมายิ้มให้

“ชื่อน่ารัก แถมหน้าตาสวยขนาดนี้ไม่รู้ว่าท่านชายฉัตรราชศัพท์อนุญาตให้ลูกสาวมาได้อย่างไรคะเนี่ย ท่านชายกำชับนักหนาจนคุณป้าปรึกษาพลอยกังวลไปด้วย”

“ไม่ต้องกังวลหรอกค่ะ เตี๋ยโตแล้วดูแลตัวเองได้ หากมีอะไรคงไม่รังเกียจถ้าหนูจะขอปรึกษาด้วยเป็นบางครั้งนะคะ”

“ไม่หรอกครับ ยินดีมากด้วย” เสียงตอบนุ่มนวลสุภาพดูเป็นกันเอง

บ้านท่านทูตอยู่ฝั่งตะวันตกของกรุงอัมมาน เมืองหลวงของจอร์แดน

“ที่เราเล่นรถเลียบผ่านมาช่วงสั้นๆ นั้นเป็นแถบตะวันออกครับ เป็นแถบที่มีบ้านเก่าอยู่กันเป็นกลุ่มๆ พ่อแม่มักให้ลูกที่แต่งงานมีครอบครัวอาศัยอยู่ใกล้ๆ กันหรือบริเวณเดียวกันครับ ทางฝั่งตะวันตก

จะเป็นอาคารทันสมัย คนที่อาศัยอยู่คือพวกรายได้สูง มีห้างสรรพสินค้า และร้านอาหารตั้งอยู่มากมายครับ”

เป็นการเกริ่นนำคร่าวๆ ของท่านทูต ก่อนที่รถจะมาจอดที่บ้านหลังใหญ่

อาดัมและมุซาชนของเข้านบ้าน ท่านทูตให้วางไว้ข้างห้องรับแขก เป็นมุมที่วางกล่องซ้อนกันได้ไม่เกะเกะ จากนั้นทั้งคู่จึงขอตัวกลับพร้อมทั้งหันมากล่าวลาหมอครีตราอย่างสุภาพ อาดัมดูหน้าตาเข้าท่าและขาวกว่ามุซา อาจจะเป็นเพราะอายุยังน้อยอยู่ มุซาถึงไม่หล่อเท่าแต่ก็ริยวาจาเหมาะสมดูดี ภายหลังจึงรู้ว่าเขาเป็นชนเผ่าเบดูอินเร่ร่อน ซึ่งชนกลุ่มนี้จะมีนิสัยหัวค้อนข้างเข้ม

ท่านทูตเชิญหมอครีตราเข้าบ้าน ตัวบ้านกว้างขวาง ตกแต่งแสดงเอกลักษณ์ไทยอย่างโดดเด่นงดงามด้วยเครื่องเรือนไทย ช่างไม้ขนาดกลางเป็นงานแกะสลักที่ละเอียดไม่ลงสีเคลือบเงาเพราะต้องการโชว์ลายไม้สีเข้มนั่งหมอบอยู่สองข้างทางเข้าห้องรับแขก

เข้ามาในห้องโถง มีรูปในหลวงและพระราชินีบานใหญ่แขวนที่ผนังกลางห้องในกรอบไม้สวย ดูเด่นเป็นสง่า โซฟาแบบเรียบทำทางนั่งสบาย หุ้มเบาะด้วยผ้าไหมลายไทยสีม่วงและชมพูอ่อน ผ้าม่านสีฟ้าครามดูสวยงามลงตัว โตกไบ่ใหญ่ตั้งบนเคาน์เตอร์บาร์ใส่ผลไม้หลายชนิด ทั้งแอปเปิล กล้วยหอม ส้มเปลือกหนาผิวสีเข้มน่ากิน และมีกระป๋องคุกกี้วางปนอยู่ด้วย

ทางมุมซ้ายไม่ห่างจากทีวีจอแบน เป็นตะกร้าหวายแบบที่ชาวบ้านสมัยก่อนหิ้วไปซื้อผัก ถักด้วยหวายลายถี่ ตะกร้าตกแต่งด้วยบัวหลวง ดอกใหญ่มีทั้งดอกตูมและดอกบานกับใบบัว แต่งสลัปลูกข้างต่ำข้างดูสวยด้วยฝีมือที่ละเอียดงาม บัวหลวงสีขาวนวลกับสีชมพูอ่อนอยู่ใน

ตะกร้าบัวที่ตั้งอยู่บนแท่งหินอ่อนสีขาว มีฐานบนเป็นสี่เหลี่ยมสูงกำลังดีเมื่อวางตะกร้าลงจะเห็นได้ในระดับสายตา

คุณป้าสาวตรีบอกแก่แขกที่มาพัก

“บ้านมีสองห้องใหญ่อยู่ข้างบน เป็นห้องคุณลุงปรีชากับป้า และห้องน้องเอ... ลูกสาวคนเดียว ตอนนี้ย้ายไปเรียนที่อังกฤษคะ ห้องล่างเป็นห้องพี่สะอ้าน-แม่บ้าน ป้าสั่งให้สะอ้านเปลี่ยนเครื่องนอนในห้องน้องเอ คุณหมอตีลนอนห้องนั้นดีกว่านะคะ มีเครื่องเรือนครบแถมห้องอยู่ใกล้กันด้วย”

“ไม่มีปัญหาคะ เต็มอยู่ง่าย คุณลุงคุณป้าอย่าห่วงเลยนะคะ”

“ขึ้นไปอาบน้ำก่อนดีไหมคะ จะได้สบายตัว แล้วลงมาทานอาหารเข้า”

“เต็ลขอกาแฟถ้วยเดียวก็พอคะ เพราะบนเครื่องเสิร์ฟอาหารเข้าก่อนเครื่องลง ทานอิมมาเรียบรียอมาแล้วคะ” หมอคนสวยเอ่ยด้วยน้ำเสียงไพเราะก่อนขอตัวขึ้นไปอาบน้ำ

ศรีตราขอโทรศัพท์กลับบ้านเพื่อแจ้งให้ทางบ้านรู้ว่าเข้าที่พักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น มะวิ่งไปรับก่อนใคร “เต็ลลูกแม่...”

“มะ... สวัสดีคะ เต็ลถึงบ้านท่านทูตเรียบร้อยแล้ว ท่านสองคนท่าทางใจดีดูแลเต็ลอย่างดีคะ ทางท่านชายอะซันยังมารับเข้าไปที่พักไม่ได้เพราะท่านจะรอให้เรียบรียอก่อน เลยต้องอยู่กับคุณลุงปรีชาสองวันดีเหมือนกันคะ เพราะแม่บ้านทำกับข้าวเก่งด้วย” เสียงแจ่มใสของบุตรสาวทำให้มะยิ้มออก

“...นี่ป้านะเต็ล”

“คะป้า...ทุกอย่างเรียบร้อยไม่ต้องห่วงนะคะ บอกพี่ๆ ด้วยนะคะ ป้า เดี๋ยวรักป้าและมะคะ พอแค่นี้ก่อนนะคะแล้วจะรีบโทร.มาอีก”

บุตรสาววางสายลงแล้ว มะหน้าตาแจ่มใสขึ้น เพราะเสียงลูกสาว ดูสดชื่น คงไม่มีอะไรน่าห่วง

หลังจากครีตราอาบน้ำและแต่งตัวใหม่เรียบร้อยแล้วจึงลงมา

“สบายตัวขึ้นไหมจ๊ะ”

“สดชื่นมากเลยคะ” เสียงตอบและท่าทางชะงัดเหมือนมองหาอะไร

“อ้อ! คุณป้าออกไปทำงานแล้วคะ เย็นนี้ท่านชายอะซันจะมาทานข้าวด้วย อีกสักครู่สะอ้านคงกลับมาจากซื้อของ” คุณป้าชวนคุยแล้วยื่นกาแฟให้หญิงสาว

“ขอบพระคุณคะ”

“เครื่องชงอยู่ในครัววีซีเอ็มคะ ไว้เดี๋ยวจะทานอีกขออนุญาตคุณป้าชงเองนะคะ ให้คุณป้าทำให้เกรงใจคะ”

“ตามสบายเลยคะ ยิ่งหนูทำตัวตามสบาย ทางเราจะได้หมดห่วง ป้านี้คุณป้าคงโทร.คุยกับท่านชายฉัตรทัศน์แล้วกระมัง” เสียงเปรยขึ้น สายตามองใบหน้าสวยอย่างพอใจ

กาแฟสดส่งกลิ่นหอมเมื่อรับมาจากคุณป้าสาวดีศรี เธอนั่งลงบนโซฟา จิบกาแฟซัๆ มองไปทางด้านขวาของห้องรับแขกซึ่งเป็นกระจกใสเห็นสวนหย่อมที่จัดไว้ในเรือนต้นไม้ใต้หลังคาทรงระจิม มีทั้งไม้ดอกและต้นไม้หลากหลายชนิด จัดได้สวยงาม หญิงสาวนั่งมองเพลินจนกาแฟหมดถ้วย

พีสะอ้านเข้ามาพร้อมมธุรังไล้ของพระรุงพระรัง มีลุงเพียงคนขับรถ
ท่านทูตแหวะมาส่ง พีสะอ้านอายุไล่ๆ กับพี่แดงแม่บ้านศรีศรธา

หญิงสาวเดินตามเข้าไปในครัว

“มีอะไรให้เติลทำใหม่คะ” เธอเรียกตัวเองด้วยชื่อเล่นอย่างเคยชิน
แม่บ้านท่านทูตหันมายิ้มอย่างเอ็นดู

“คุณหมอไม่ถือตัวเลย น่ารัก หน้าตาสวย หน้าก็เด็ก ถ้าไม่บอก
ว่าอายุยี่สิบแปดคงไม่เชื่อ หมอสวยขนาดนี้คนใช้เห็นหน้าก็หายใช้แล้ว
คุณหมอไปพักเถอะคะ มาถึงเหนื่อยๆ”

แต่สุดท้ายแม่บ้านก็ทนลูกตื้อของหญิงสาวไม่ได้ เลยได้ผู้ช่วย
ทำโน่นทำนี่อีกคน พีสะอ้านคิด ‘เขาเลี้ยงลูกมาดีนะ ไม่เอาแต่นั่งเป็น
คุณหนู แถมเข้ามาช่วยก็ดูท่าทางทะมัดทะแมง’ เธอเงยหน้าจากงานยิ้ม
ให้หมอคนสวย

เวลาผ่านไปไวที่เดียว...เย็นแล้ว คุณป้าสาววิตรีมาตามเธอในครัว

“หมอเติลไปอาบน้ำเถอะคะ ท่านชายอะซันจะมาถึงก่อนสองทุ่ม
และเราจะเริ่มรับประทานอาหารเย็นสองทุ่มคะ..นะคะ ขึ้นไปอาบน้ำแล้ว
พักผ่อนหน่อยดีกว่า”

รัตริดีอำพัน

จิ๊กซอว์ที่แต่ละคนมี เกิดขึ้นต่างคนต่างวาระ ซึ่งต้องนำมาต่อเข้าด้วยกัน
เพื่อค้นหาความลับแห่งตำนานรักในอดีต ณ นครที่ซึ่งทางเหนือของมหานครเพชรรา...
ตำนานรักของพระธิดาศิวมาเอลและขุนศึกกู่บัลลังก์... ขุนศึกอัคราฮิม

การปรากฏตัวของหมอบริติธา (หมอบเตีล) ในฐานะหมอบประจำวังของท่านชายอะซิน
นั่นคือชะตาชีวิตหรือพรหมลิขิตของทั้งเธอและเขาเช่นนั้นหรือ เขาก็ทั้งสองเกี่ยวข้องอันใด
กับเรื่องราวในอดีตนับพันปี

เรื่องราวที่เต็มไปด้วยปริศนาแห่งความรักที่ต้องค้นหาและนำจิ๊กซอว์เหล่านั้น
มาค้อยๆ ต่อเข้าด้วยกัน เพื่อที่จะพบกับคำตอบอันแสนจะเจ็บปวด

